

НОВЫ ЧАС

РЭНЕСАНС, БЕЛАРУСЬ І ХОФХАЙМЕР

Стар. 15

БЕЛАРУСКІЯ ДЗЯРЖАЎНЫЯ ФОБІІ

Многія аналітыкі, палітыкі і палітолагі сцвярджаюць, што беларуская ўлада трымаецца на страху

Стар. 5

ІТАЛІЯ. ПАЧАТАК ТРЭЦЬЯЙ РЭСПУБЛІКІ

Выбары ў італьянскі парламент сталі асноўнай тэмай шматлікіх вядучых замежных СМІ і вядомых аналітыкаў

Стар. 13

ХТО ПАЛЯВАЎ НА САВЕЦКІХ АФІЦЭРАЎ У БАБРУЙСКУ

Стар. 14

ЧЫТАЙЦЕ
Ў НАСТУПНЫМ НУМАРЫ!

ПАЭТ І ІМПЕРАТРЫЦА

Нарыс Ігара Мельнікава

▶ З НАГОДЫ

ПРАВААБАРОНЦАЎ ХОЧУЦЬ СКАРЫСТАЦЬ

Сяргей ПУЛЬША

Прышла бяда да беларускага кіраўніка, адкуль не чакалі. Раней яго дзяўблі разнастайныя заходнія арганізацыі з пытаньнямі пра парушэнні правоў чалавека. Зараз да гэтага далучыцца і братэрская Расія. Савет па развіцці грамадзянскай супольнасці пры прэзідэнце РФ абзавёўся новай камісіяй, якая будзе вывучаць сітуацыю з правамі чалавека ў іншых краінах. Плануецца, што гэтыя даклады будуць класціся на стол Пуціну.

Зразумела, што стварэнне новай камісіі — гэта расійскі «адказ Чэмпберлену» на шматлікую крытыку з боку ЗША і Еўропы. Гэта адказ на «Акт Магніцкага», на закідоны з нагоды асуджэння «Pussy Riot», на з'яўленне ў Расіі палітычных знявольных. Расіі неяк трэба адказаць на гэтыя выклікі. І прыкладам для рэагавання стала, як амаль заўсёды, Беларусь.

Ва ўсіх яшчэ не знік з памяці даклад беларускага МЗС «Парушэнні правоў чалавека ў асобных краінах свету ў 2012 годзе». Той самы, які амерыканскі часопіс «Foreign Policy» называў «цікавым чытвом, дзе ўсё пастаўлена з ног на галаву», няправільна названа імя кандыдата ад партыі «Зялёных» на апошніх прэзідэнцкіх выбарах у ЗША Джыл Стайн, і дзе яна фігуруе як мужчына.

Расіяне зрабілі высновы. Папершае, іх даклады будзе фарміраваць не дзяржаўны орган, а дэ-юрэ грамадскі. Па-другое, каб не было падобных да беларускіх «ляпаў», займацца падрыхтоўкай гэтых дакладаў будуць прафесійныя праваабаронцы.

І самае непрыемнае для Беларусі — кіраўніком камісіі абраны Андрэй Юраў. Гэта той самы Юраў, які з 27 снежня 2010 года ўзначальвае Міжнародную назіральную місію за сітуацыяй з правамі чалавека ў Беларусі, створаную ў сувязі з масавымі парушэннямі правоў чалавека пасля прэзідэнцкіх выбараў. Той, якому 17 сакавіка 2011 года УУС Савецкага раёна Мінска прадпісаў пакінуць Беларусь на працягу 24 гадзін, і які знаходзіцца ў спісе асоб, чые знаходжанне на тэрыторыі краіны непажаданае. Юрава таксама часова забаронены ўезд у Беларусь.

Тое, што ў гэтай сітуацыі пытанне Беларусі ўзнікне на павесть дна камісіі — да варажэі не хадзі. Сам жа Юраў пасля свайго абрання пацвердзіў, што «асабліва ўвага» ў працы камісіі будзе нададзена сітуацыі з правамі чалавека ў прасторы Мылтнага саюза і краін СНД. Больш за тое, пры камісіі будзе працаваць спе-

цыяльная экспертная група, магчыма, нават з удзелам беларускіх праваабаронцаў у якасці незалежных міжнародных экспертаў.

Такім чынам, Пуцін будзе больш праінфармаваны пра парушэнне правоў чалавека ў Беларусі.

Але, пры ўсім агтымизме Юрава, наўрад ці ад яго камісіі будзе нейкі плён. Прыкладам, жонкі і родзічы зніклых у Беларусі палітыкаў і аператара ОРТ Дзмітрыя Завадскага неаднаразова звярталіся да Пуціна, каб ён паўплываў на Лукашэнку і паспрыяў расследаванню гэтых спраў. У адказ — цішыня. З аналагічным пасланнем, але ўжо да Дзмітрыя Мядзведзева, звярталіся і жонкі палітычных знявольных пасля Плошчы-2010. Расійскае пасольства ў Беларусі нават паінфармавала, што перадало Мядзведзеву іх ліст, а пасол Расіі ў Беларусі спадар Сурьыкаў прыняў некаторых з іх. Далейшай рэакцыі з расійскага боку не было.

Беларускія праваабаронцы і эксперты лічаць, што ніякай рэакцыі на парушэнні правоў чалавека ў Беларусі не будзе і зараз. Бо вельмі ўжо важны для Расіі Лукашэнка як партнёр па кааліцыі. Папершае, на ягоным фоне Расія ў галіне правоў чалавека выглядае ледзьве не цнатлівай дзяўчынкай. Па-другое, рыторыка ў адносінах да Захаду ў Расіі значна змянілася і амаль дасягнула ўзроўню «халоднай вайны». У гэтым рэчышчы мець такога «антызаходняга» партнёра, як Лукашэнка, Расіі вельмі выгадна. Маўляў, не мы адны тут успрымаем Запад як злчынцу, а не як «кальску дэмакратыі».

Ёсць у гэтай сітуацыі яшчэ і трэці аспект, пра які распавёў праваабаронца Валянцін Стэфановіч. Па ягоных словах, праваабаронцаў могуць скарыстаць зусім не ў тых мэтах, на якія яны спадзяюцца. «У нас ёсць пэўны досвед супрацоўніцтва з расійска-беларускай камісіяй па правах чалавека. Гэ-

тая камісія таксама была створана пры Савеце па правах чалавека пры прэзідэнце Расіі. Узначальва-ла яе пэўны час Эла Панфілава. У выніку мы вырашылі сысці адтуль па адной банальнай прычыне: камісія ўспрымала правы чалавека з палітычных пазіцый. То бок, яна ўсяляк прапихвала Саюзную дзяржаву, адзіную эканамічную прастору, і ў гэтым рэчышчы ўспрымала правы чалавека і іх парушэнні. Мы ж не ўспрымалі Саюзную дзяржаву, таму вымушаны былі адтуль сысці», — кажа Стэфановіч.

Дый наўрад ці Пуцін не ведае пра парушэнні правоў чалавека ў Беларусі. Але ж, па меркаванні Стэфановіча, дзеля гэтага ён не стане ахвяраваць нацыянальнымі інтарэсамі Расіі і партнёрствам у шматлікіх сферах, у тым ліку вайсковай. Пуцін, канешне, можа цішком «падколваць» Лукашэнку з нагоды парушэнняў правоў чалавека, згадваць непрыемныя для беларускага прэзідэнта факты, калі спатрэбіцца вывесці «малодшага брата» з раўнавагі. Але так, каб усур'ез націснуць на яго з мэтай палепшыць сітуацыю ў праваабарончай сферы, — гэтага не будзе.

Таму пазіцыя Расіі будзе заставацца стабільнай: «Ён, канешне ж, сукін сын, але гэта наш сукін сын». Афіцыйная пазіцыя Расіі і надалей будзе палягаць у тым, што Беларусь не з'яўляецца дыктатурай, выбары ў РБ праходзяць у адпаведнасці з дзеючым заканадаўствам, а асобныя парушэнні правоў чалавека не вартыя таго шуму, які вакол іх раздуваецца. Расія будзе актыўна абараняць Беларусь на сусветнай арэне, крытыкуючы ЗША і краіны Захаду за санкцыі супраць «сінявокай» і ўсяляк падтрымліваць хаўрусніка.

Папросту таму, што ў галіне выканання правоў чалавека Расія сама цвёрда і ўпэўнена рухаецца па беларускім шляху. Пэўна, ёй цікава, ці зможа яна зайсці настолькі далёка ад сусветных стандартаў, як Беларусь.

ФАКТЫ, ПАДЗЕІ, ЛЮДЗІ

▶ ПРАВЫ ЧАЛАВЕКА

ЗНАЙСЦІ ў ПРАВУ
НА МІЛІЦЫЮ

Валерый Вусік напісаў скаргі ў пракуратуру і начальніку УУС Магілёўскага аблвыканкама на дзеянні супрацоўнікаў Бялыніцкай міліцыі.

26 лютага на былога дэпутата Бялыніцкага райсавета Валерыя Вусіка ўчастковым інспектарам Бялыніцкага РАУС Сяргеем Карыткіным 26 лютага былі складзены адміністрацыйныя пратаколы нібыта за паклёп на адрас старшыні СВК «Лебедзянка» Пятра Бялова і за распаўсюд незалежнай газеты «Магілёўскі Выбар».

«Я лічу, што на мяне аказваецца ціск за маю актыўную пазіцыю ў выкрыцці шматлікіх парушэнняў у дзейнасці СВК «Лебедзянка», — кажа Валерый Вусік. — Складаць на мяне пратаколы за быццам бы нейкія парушэнні, без праверкі выкладзеных у маім звароце фактаў з дапамогай рэвізіі дзейнасці адміністрацыі СВК «Лебедзянка», папросту няправільна.

Яшчэ большае глупства патрабаваць ад мяне нейкага дазволу на распаўсюд газеты «Магілёўскі Выбар», у заканадаўстве гэта нідзе не

прадугледжана. Менавіта за распаўсюд незалежнай газеты, выдадзенай згодна з Законам аб СМІ, Сяргей Карыткін склаў на мяне другі пратакол аб адміністрацыйным правапарушэнні. Чаму ж тады не патрабуюць ніякіх пасведчанняў ад паштальёнаў, якія распаўсюджваюць дзяржаўныя выданні?

Дарэчы, абодва паштальёны з маёй вёскі Лебедзянка мне пісьмова пацвердзілі, што такіх пасведчанняў у іх проста няма, ніхто іх ніколі не выдаваў.

Я пра кансультаваўся з праваабаронцамі і напісаў скаргі на дзеянні супрацоўнікаў Бялыніцкага РАУС у пракуратуру Бялыніцкага раёна і Магілёўскай вобласці, а таксама начальніку УУС Магілёўскага аблвыканкама Фёдару Балейку. Акрамя гэтага, накіраваў зварот да кіраўніка краіны Аляксандра Лукашэнкі ў яго адміністрацыю. Хачу, каб адміністрацыя прэзідэнта выказала сваё меркаванне аб дзеяннях супрацоўнікаў міліцыі, якія пераследуюць выбаршчыка неабгрунтавана за праўдзівую інфармацыю».

Паводле spring96.org

▶ ДЭМАГРАФІЯ

ПЕНСІЯНЕРАЎ СТАНЕ БОЛЬШ

Вольга ХВОІН

Мінэканомікі Беларусі прагназуе да 2032 скарачэнне працоўнага патэнцыялу і старэнне нацыі. Змагацца з наступствамі гэтых працэсаў плануецца метадам правядзення пенсійнай рэформы, будаўніцтвам новых прадпрыемстваў і вытворчасцяў.

Скарачэнне працоўнага патэнцыялу прагназуецца больш чым на 870 тысяч. Таксама сельская мясцовасць страціць пятую частку насельніцтва (472 тысяч чалавек). Асабліва значныя страты можа панесці Віцебская і Гродзенская вобласці, на долю якіх будзе прыходзіцца больш за 40% агульнай страты сельскага насельніцтва рэспублікі.

Нязменная структура эканомікі рэгіёнаў прывяла да таго, што эканамічнае надвор'е робяць нешматлікія валаўтваральныя прадпрыемствы, якія фарміруюць больш за 50% вытворчасці рэгіёну і функцыянуюць яшчэ з часоў СССР. У Віцебскай, Гомельскай, Гродзенскай і Магілёўскай абласцях найбольш востра стаіць праблема стварэння новых вытворчасцей у мэгах зніжэння залежнасці развіцця гэтых рэгіёнаў ад уплыву дамінуючых прадпрыемстваў. Развіццё патэнцыялу абласцей адбываецца ў асноўным за кошт

гарадоў абласнога падпарадкавання і некалькіх прамысловых раёнаў. 79 раёнаў з 118 (ці 70%) адстаюць у эканамічным развіцці ад сярэднеабласнога ўзроўню (па вылучы ад рэалізацыі на 1 занятага) і, адпаведна, узроўню заробатнай платы (без уліку гарадоў і раёнаў, на тэрыторыі якіх размешчаны буйныя прамысловыя прадпрыемствы). На гэтыя праблемы накладваюцца рызыкі дэмаграфічнага прагнозу да 2032 года.

Па класіфікацыі ААН, насельніцтва краіны лічыцца старым, калі доля людзей старэйшых за 65 гадоў складае 7%. Цяпер у Беларусі пажылыя людзі складаюць 22 працэнты насельніцтва краіны. З кожным годам іх становіцца больш, і адзін з прагнозаў сцвярджае, што да 2030 года гэты паказчык наблізіцца да 25%.

Таму цяпер вядуцца размовы пра рэформу пенсійнай сістэмы. Так, міністр працы і сацыяльнай абароны Мар'яна Шчоткіна заявіла, што пенсійная сістэма павінна рацыянальна расходваць наяўныя пенсійныя сродкі, уключаць у сябе тры кампаненты: дзяржаўны, карпаратыўны, добраахвотна-назапашвальны. Міністр адзначыла, што для развіцця ў Беларусі схем добраахвотнага карпаратыўнага пенсійнага страхавання ў 2012 годзе ва ўсё рэспубліканскія органы былі накіраваныя рэкамендацыі і распавяла, што прапрацоўваюцца пытанні паступовага пераходу да вылічэння пенсій па дадзеным персаніфікаванага ўліку».

▶ ХРОНІКА

«ХВАЛЯ САЛІДАРНАСЦІ»: ТРАЦІНА ШЛЯХУ

Сяргей ПУЛЬША

Абвешчана аргкамітэтам па стварэнні партыі «Беларуская хрысціянская дэмакратыя» «Хваля салідарнасці» з палітвязнямі доўжыцца ўжо больш за два тыдні.

24 лютага быў заблакаваны сайт БХД. «На нашай заблакаванай старонцы першы час вісела нават папярэджанне, што сайт заблакаваны «Белтэлекамам», а з-за мяжы і з дапамогай проксі-сервераў сайт адкрываўся нармальна», — сказаў адказны сакратар БХД Дзяніс Садоўскі. У сераду праца сайта аднавілася.

«Безумоўна, гэта блакаванне звязанае з марафонам «Хваля салідарнасці». Але блакаванне сайта ніяк не паўплывала на сам марафон», — заявіў Садоўскі.

Між тым, 22 лютага «Хваля салідарнасці» прайшла ў Мінску. Па горадзе ездзілі каля дзесяці машын актывістаў БХД, на якіх былі змешчаны партрэты палітвязняў, інфармацыя пра іх і заклікі іх падтрымаць. Таксама сябры БХД правялі акцыю салідарнасці з палітвязнямі на

Акрэсціна, трымаючы ў руках партрэты палітвязняў Паўла Севярынца і Яўгена Васьковіча.

Мінскія сябры БХД напісалі 20 віншаванняў беларускім палітвязням, перадусім Паўлу Севярынцу, Яўгену Васьковічу, Змітру Дашкевічу і Алесю Бяляцкаму. Улёткі з інфармацыяй пра палітвязняў былі раскіданыя па паштовых скрынях мінчукоў.

Больш крэатыўна падышлі да салідарнасці ў Кобрыне. 23 лютага там быў прэзентаваны фільм «Зміцер Дашкевіч. Я веру». Аўтарам фільма з'яўляецца сустаршыня аргкамітэту БХД Георгій Дзмітрук.

У падмурку фільма ляжыць інтэрв'ю, якое лідар «Маладога фронту» Зміцер Дашкевіч даў у 2008 годзе. Ідэя зрабіць з яго фільм з'явілася ў Георгія Дзмітрука пасля таго, як Дашкевіч зноў апынуўся за кратамі. «Гэтым фільмам я хацеў паказаць погляды Дзімы, яго матывацыю, тое, чаму ён робіць так, а не інакш. Магчыма, ягоныя словы дапамогуць людзям, якія вераць і ў Бога, і Богу, і ў будучыню Беларусі, інакш паглядзець на сучаснасць. Бо ў насшы, здаецца, мірныя часы многія людзі за свае думкі і імкненне зрабіць Беларусь лепшай, павінны расплочвацца свабодай», — адзначыў Дзмітрук.

▶ ЗАЯЎКА

ПІКЕТ У ДЗЕНЬ КАНСТЫТУЦЫІ

Марат ГАРАВЫ

27 лютага актывісты Грамадзянскай ініцыятывы супраць беззаконня ў судах і пракуратуры падалі заяўку ў Мінскі гарвыканкам на правядзенне 15 сакавіка ў цэнтры сталіцы пікетавання з нагоды Дня Канстытуцыі.

У заяўцы, між іншым, адзначалася, што ў акцыі будуць удзельнічаць не больш за 20 актывістаў ініцыятывы з усіх рэгіёнаў Беларусі, якія вядуць нармальны лад

жыцця і карыстаюцца павагай у грамадстве, прычым большасць з іх — жанчыны сталага ўзросту.

Падчас пікетавання мяркуецца выкарыстанне плакатаў наступнага зместу: «У Канстытуцыі правы і свабоды на паперы, а нам яны патрэбны ў жыцці!»; «Забеспячэнне правоў і свабоды грамадзян Рэспублікі Беларусь з'яўляецца найвышэйшай мэтай дзяржавы (артыкул 21 Канстытуцыі Рэспублікі Беларусь)» і «Патрабуем ад чыноўніцтва выканання Канстытуцыі краіны!».

Заяўнікі акцыі звяртаюць увагу гарадскіх уладаў на тое, што права на свабоднае выказанне свайго меркавання і правядзенне пікету

дадзена артыкуламі 33 і 35 Канстытуцыі краіны і артыкуламі 19 і 21 Міжнароднага пакту аб грамадзянскіх і палітычных правах. Механізм рэалізацыі гэтага права вызначаны Законам Рэспублікі Беларусь «Аб масавых мерапрыемствах».

Як адзначыла НЧ лідар ініцыятывы, юрыстка Тамара Сяргей, паколькі Канстытуцыя валодае вышэйшай юрыдычнай сілаю, асноўны закон краіны, дзе зафіксаваны правы і свабоды чалавека, з'яўляецца тым дакументам, які абараняе людзей. «А людзі, у сваю чаргу, павінны вучыцца карыстацца гэтым найважнейшым прававым дакументам і абараняць яго дзеля сябе і грамадства. Вось чаму мы выходзім на гэты пікет менавіта ў Дзень Канстытуцыі Рэспублікі Беларусь 15 сакавіка».

▶ ЗВАРОТ

АБАРАЊІЦЕ КАЛОЊЮ ВАРБУРГ

Культуролаг Ала Сідаровіч, выкладчыца ЕГУ Алена Саўко, дацэнт ГрДУ Іна Соркіна і шэраг іншых дзеячаў навукі і культуры звярнуліся да СМІ і грамадзян Літвы з адкрытым лістом.

Падпісанты выказваюць сваю занепакоенасць тым фактам, што з «культурнага ландшафту Брэста пры ўдзеле літоўскай кампаніі «Glega» можа знікнуць унікальны для еўрапейскага маштабу аб'ект і месца памяці, звязанае з гісторыяй I і II сусветных войнаў і лакальнай гісторыяй мясцовай габрэйскай абшчыны — Калонія Варбург».

Гісторыкі атрымалі інфармацыю, паводле якой бліжэйшым

часам у Брэсце могуць быць знесены 2 будынкі архітэктурнага комплексу калоніі Варбурга. Правядзенне падрыхтоўчых работ для будаўніцтва супермаркета літоўскага прадпрыемства «Glega» можа пашкодзіць квартал драўляных дамоў у гістарычным цэнтры Брэста.

«Паважанае спадарства, — адзначаецца ў лісце, — звяртаемся да вас з глыбокім перакананнем, што ваша ўвага да акрэсленага пытання, можа паўплываць на рашэнне фірмы-інвестара «Glega» будаваць супермаркет на тэрыторыі калоніі Варбурга і дапаможа захаваць не толькі культурны ландшафт Брэста, але і ўнікальнае месца памяці».

Калонія Варбург — квартал з 12 двухпавярховых драўля-

ных дамоў — з'явіўся ў горадзе ў 1925 годзе з ініцыятывы арганізацыі American Joint Distribution Committee. Сваю назву квартал атрымаў ад імя аднаго з заснавальнікаў — Фелікса Варбурга. Першымі жыхарамі былі сем'і самых бедных брэсцкіх габрэяў, якія вярнуліся ў Брэст без сродкаў на аднаўленне сваіх дамоў. Запраектаваная ў архітэктурным стылі, які большасць даследчыкаў адносяць да «закапанскага», калонія Варбурга стала невялікім кварталам са сваёй уласнай інфраструктурай.

На сёння з 12 дамоў калоніі Варбурга захаваўся 7. Адзін — унесены ў Спіс гісторыка-культурных каштоўнасцяў і знаходзіцца пад аховай дзяржавы.

ТВДНЁВЫ АГЛЯД

«АКУРАТНЕНЬКІ»
РОСТ ЦЭН

Сяргей САЛАУЁЎ

Здаецца, нейкі нядобразычліўца паведаміў Аляксандру Лукашэнку, колькі каштуе каўбаса і якая інфляцыя ў Беларусі здарылася за апошні месяц. Кіраўнік Беларусі быў у шоку. Аж да таго, што згадаў першыя дні свайго прэзідэнцтва, калі ён загадаў коштам на хлеб «павярнуць назад». Зараз рыторыка менш ваяўнічая. Лукашэнка патрабуе ад урада папросту не дапускаць неабгрунтаванага росту цэн.

На нарадзе аб дзейнасці Рады па развіцці прадпрыемства ў Беларусі таварыш прэзідэнт даў даручэнні па пытаннях цэнаўтварэння і інфляцыі. «Гэта пытанне ўрада. У мінулым годзе, калі мы выходзілі з гэтага незразумелага фінансавага стану, я проста заплюшчваю вочы на некаторыя працэсы, калі нават адміністрацыйна мы павышалі цэны. Я вам павінен сказаць, што з гэтага года гэта заканчваецца. Хай бізнэсмэны потым мяне не папракаюць, што дзяржава ўмешваецца ў нешта. Мы будзем гэта рабіць кропкава, акуратна. Калі такая інфляцыя, рост цэн, аб якім развіцці або мадэрнізацыі можа ісці гаворка?! Таму думайце, як мы будзем працаваць у гэтым годзе, каб усё-ткі інфляцыя і цэны раслі прымальна і для грамадства, і для вытворчасці», — адзначыў Лукашэнка.

Такім чынам, Лукашэнка заявіў пра дзве рэчы. Па-першае, у збыдненні народа і высокіх коштах у крамах вінаватая дзяржава, бо дзяржава «нават адміністрацыйна» падвышала цэны. Па-другое, кошты будуць расці і надалей: хоць «кропкава», хоць «акуратна», але цэны падвышацца будуць. І не трэба мець ніякіх ілюзіяў наконт гэтага.

Але нехта Лукашэнку недачуў. Альбо проста можа не павышаць цэны, і не будзе гэтага рабіць. Напрыклад, віцэ-прэм'ер рэспублікі Анатоль Калінін заявіў, што ў Беларусі ў 2013 годзе кошт 1 квадратнага метра жылля, якое ўзводзіцца з дзяржаўнай падтрымкай, не перавысіць памеру сярэдняй зарплаты па краіне. «Сярэдні кошт 1 квадратнага метра жылля не павінен выходзіць за памер сярэдняй збалансаванай намінальнай зарплаты. Гаворка ідзе толькі пра кошт жылля, якое ўзводзіцца з дзяржаўнай падтрымкай. Мы вытрымалі гэтыя ўмовы ў 2012 годзе і спадземся вытрымаць іх і ў гэтым годзе», — сказаў Калінін.

Больш за тое, па ягоных словах, кантракты на долевае будаўніцтва будуць заключацца на ўмовах нязменнай цаны і жорсткіх тэрмінаў будаўніцтва. Калі тэрміны не вытрымліваюцца, наступнае будаўніцтва забудоўшчык будзе ажыццяўляць за свае сродкі.

Аналагічныя ўмовы будуць дзейнічаць і ў дачыненні да жылля, якое будзе на аснове дзяржаўнага.

З першага погляду: гонар і слава Калініну! Знайшоўся ва ўрадзе хоць адзін чалавек, які выступіў у абарону народных інтарэсаў, супраць высокіх цэнаў, хай толькі ў адной галіне гаспадаркі! Але насамрэч усё не так. Нагадаем, што напачатку 2012 года сярэдні налічаны заробак у Беларусі складаў 2,88 мільёна рублёў. А сярэдні налічаны заробак за студзень 2013 года — 4 мільёны 368 тысяч рублёў. Так што вартасць квадратнага метра зусім не патаннела, а наадварот, вырасла. І расці яна ўсё роўна будзе, з ростам заробку.

Тым больш, што наперадзе ў нас — штогадовая маштабная акцыя па закопванню грошай у зямлю. Праз два тыдні стартуе традыцыйны першы этап вялікай бітвы за ўрадаўныя — пасяўная. Па разликах урада, будзе закапана ў зямлю 13,8 трыльёна рублёў, што складае прыкладна 1,59 мільярда долараў.

Як распавёў кіраўнік Мінсельгасхарча Беларусі Леанід Заяц, каля 7,3 трыльёна рублёў будзе выдаткавана на мінеральныя ўгнаенні, 2,6 трыльёна — на гаруча-змазачныя матэрыялы, 1,8 трыльёна — сродкі абароны раслін, 1,2 трыльёна — насенне, запчасткі і рамонт тэхнікі — 0,9 трыльёна рублёў.

Вельмі дзівіць тое, што частка гэтых грошай выдаткоўваецца сёння. Ну, хай там сродкі абароны раслін, угнаенні і іншыя, якія павінны быць свежымі. Але любая гаспадыня, якая мае хоць свае 6 сотак зямлі, з мінулай восені ўжо назапасіла пасяўную бульбу, лук-сявок, ужо рыхтуе пад рассаду гуркі і памідоры. Гэтая праца павінна была праводзіцца з восені. Тое ж самае тычыцца і тэхнікі: сабраў урадаўны — пастаў яе належным чынам на кансервацыю, а што трэба, падрамантуй у пачатку зімы. Да вясны мы павінны быць гатовымі заўсёды, а не ачомвацца, як сонейка прыпячэ.

На ўрадаўныя ў нас планы напалеонаўскія, як звычайна. Беларускія ўлады плануюць у 2013 сельгасгодзе сабраць 10,9 мільёна тон збожжа (уключаючы кукурузу). Акрамя таго, плануецца сабраць 7,6 мільёна тон бульбы, 4,5 мільёна тон цукровых буракоў, 2,2 мільёна тон гародніны, 180 тысяч тон ільнотрасты.

Усе пералічаныя планы з'яўляюцца папярэднімі і па ходзе бітвы за ўрадаўны будучы карэктавацца, зыходзячы з умоў надвор'я і разнастайных форс-мажораў, уключаючы ворагаў па перыметры і несумленную канкурэнцыю на сусветным рынку з боку вытворцаў у капіталістычных краінах.

Каб атрымаць такі ўрадаўны, улады маюць намер толькі падчас пасяўной з дапамогай 45,7 тысячы трактароў і іншай тэхнікі спаліць 193,5 тысячы тон дызпаліва, 26 тысяч тон бензіну і больш за 8 тысяч тон матарных алеяў і змазак. На пасевы будзе выліта 14 тысяч тон ядохімікатаў (пратручальнікі насення, гербіцыды, фунгіцыды), а ў глебу ўнесена каля 1,344 мільёна тон мінеральных угнаенняў.

І на ўсё гэта патрэбныя грошы. Узяць іх няма адкуль: трэба разлічвацца па ранейшых пазыках, Масква грошай не дае, МВФ — тым больш. Прадаваць і «праядаць» прадпрыемствы не хочацца. Вымушаны круціцца. Залазіць у кішэні грамадзян таксама не вельмі пажадана. Таму трэба гандляваць з тымі, з кім можна гандляваць.

Як паведамляе іранская тэлекампанія «Press TV», Беларусь прымае ўдзел у выставе высокіх тэхналогій у Тэгеране. На ёй прадстаўлены найноўшыя распрацоўкі і тэхналогіі, інавацыйныя падыходы і метадыкі ў такіх сферах, як біятэхналогія, энергетыка і электроніка, нанатэхналогія, новыя матэрыялы, машынабудаванне, суднабудаванне, інфармацыйныя тэхналогіі.

Што гэта — прарыў Беларускага парку высокіх тэхналогій? Альбо проста рэверанс у бок нашага сябра Махмуда Ахмадзінеджада?

Хутэй, не пра тыя высокія тэхналогіі вядзецца гаворка. Пэўна, беларуская дэлегацыя (склад якой, дарэчы, не агучваецца — звярніце ўвагу!) павезла да сябра Махмуда што-небудзь убойна-разруйнае, альбо высокакакладнае-карэкціруючае да ўбойна-разруйнага. Да таго ж Іран, здаецца, і не збіраецца звярочваць сваю ядзерную праграму.

Калі ўжо не атрымалася з «Самандам», трэба прадаць хоць штосьці. Таму што ў чэрвені гэтага года ў Іране выбары новага прэзідэнта. Сябра Махмуд адбыў свае два тэрміны і балатавацца больш не можа. І дзе гарантыя, што новы прэзідэнт таксама будзе сябрам?

ФІГУРЫ ТЫДНЯ

СЯРГЕЙ МАСКЕВІЧ

Каб не даваць магчымасць Кудзельнічаць у конкурсе на атрыманне вышэйшай адукацыі абітурыентам, якія маюць нізкі ўзровень падрыхтоўкі, пастановай Міністэрства адукацыі Беларусі ад 20 лютага 2013 года №8 устаноўлена ніжняе значэнне тэставага бала, пачынаючы з якога адзнака

ў 2013 годзе будзе прызнавацца здавальняючай.

Міністр адукацыі Сяргей Маскевіч паведаміў: для таго, каб мець магчымасць падаць дакументы ў ВУН, абітурыенты павінны будучы набраць мінімальна: 10 балаў па прадметах «Беларуская мова» або «Руская мова»; 15 балаў — па прадметах «Матэматыка», «Фізіка», «Хімія», «Біялогія»; 20 балаў — па прадметах «Гісторыя Беларусі», «Сусветная гісторыя найноўшага часу», «Грамадазнаўства», «Геаграфія», «Замежныя мовы (англійская, нямецкая, французская, іспанская)».

Станоўчыя значэнні тэставых балаў вызначаліся з улікам праведзенага аналізу вынікаў ЦТ за апошнія два гады.

«Мяркуем, што каля 30% абітурыентаў не набяруць ніжняга значэння тэставага бала. Але яны змогуць працягнуць навучанне ў ПТВ і сярэдніх спецыяльных навучальных установах. Як паказвае міжнародная практыка, толькі каля 40% выпускнікоў школ могуць асвойваць праграмы вышэйшай адукацыі», — растлумачыў міністр адукацыі.

Для асобаў, якія паступаюць ва ўстановы сярэдняй спецыяльнай адукацыі, ніжняе значэнне тэставага бала па ўсіх вучэбных прадметах, пачынаючы з якога адзнака лічыцца здавальняючай, — 1 бал.

«AKUTE»

Сайт Ultra-Music раздаў музычныя прэміі за 2012 год. Галоўныя ўзнагароды забраў гурт «Akute». Як піша «Еўрарадыё», «інтрыга круцілася вакол гуртоў «Akute» і «Серебряной Свадьбы». Менавіта яны апынуліся лідарамі галасавання 51 «акадэміка», якія дапамагалі парталу Ultra-Music падвесці музычныя вынікі 2012 года. Гэтыя каманды і забралі галоўныя ўзнагароды. «Серебряная Свадьба» напісала «Песню года» і «Альбом года», а «Akute» сталі «Гуртом года». Да гэтага магілёўскі гурт стаў гуртом-2012 па версіі «Еўрарадыё» на фестывалі «Даём рады» і атрымаў званне «Герояў года» ад «Тузіна Гітоў».

«Ясна, што заўжды будзе суб'ектыўнасць, і ясна, што ніколі не будзе цалкам згодных з вынікамі, — мяркуе рэдактар парталу Tuzin.fm Сяргей Будкін, які атрымаў прэмію UMA за праект «Тузін. Немаўля». — Але мне здаецца, што гэта толькі на карысць: калі больш намінантаў, калі больш прэміяў, то гэта да лепшага. Таму што, калі была адна «Рок-караначыя», і ўсе вакол яе спрачаліся, то тут будуць спрэчкі вакол 4–6 прэміяў, якія мы маем цяпер. А гэта толькі на пазітыў для беларускай музыкі і беларускіх музыкаў».

На думку каардынатара сайта Expertry.by Змітра Бескаравайнага, прэмія Ultra-Music Awards — гэта частка станоўчага працэсу развіцця беларускай музыкі: «У нас вялікая ўплывова прэмія кшталту «Грэмі» немагчыма, таму што наша незалежная музычная сцена яшчэ будзецца. Яшчэ ў пэўнай ступені беларуская музыка лічыцца ў масах крыху маргінальнай. Паступова яна пазбаўляецца гэтага статусу праз пэўных лідараў — праз «Серебряную Свадьбу», праз «Троіцу», праз «Ляпісаў», — але гэты працэс займае шмат часу, каб менавіта сваю музыку людзі лічылі асноўнай ці хаця б роўнай адносна да заходняй і ўсходняй».

МІКІТА ЛІХАВІД

Былому палітвязню Мікіту Ліхавіду паведамілі ў міліцыі, што ён павінен дасядзець 10-сутачны арышт за ўдзел у падзеях у Мінску 19 снежня 2010 года. Але ў 2011 годзе Мікіта Ліхавід быў асуджаны да трох з паловай гадоў пазбаўлення волі ў калоніі ўзмоцненага рэжыму за ўдзел у несанкцыянаваным мітынгу пасля прэзідэнцкіх выбараў 2010 года. Яго затрымалі 19 снежня і на наступны дзень асудзілі на 10 сутак адміністрацыйнага арышту за ўдзел у несанкцыянаваным мерапрыемстве. Аднак 25 снежня Ліхавіда перавялі ў следчы ізалятар па крымінальнай справе, а 29 сакавіка 2011 года — прызналі вінаватым ва ўдзеле ў масавых беспарадках і прысудзілі да трох з паловай гадоў калоніі ўзмоцненага рэжыму.

У верасні 2011-га Ліхавід быў вызвалены на падставе ўказу аб памілаванні ў ліку 11 фігурантаў крымінальнай справы аб масавых беспарадках, піша БелаПАН.

Юрыст Павел Сапелка мяркуе, што юрыдычна ўлады могуць абгрунтаваць неабходнасць адбыць пакаранне за Плошчу, але самае істотнае ў гэтай гісторыі тое, што сама адказнасць за ўдзел у несанкцыянаваных акцыях у тым выглядзе, у якім яна існуе ў Беларусі, — незаконная, яна не адпавядае ні Канстытуцыі, ні міжнародным стандартам.

ПАЛІТЫКА

▶ ПРЭС-КАНФЕРЭНЦЫЯ

«ГАВАРЫ ПРАЎДУ!» СПЫНЯЕ ДЫСКУСІІ

Сяргей ПУЛЬША

Грамадзянская кампанія «Гавары праўду!» спыняе дыскусіі па «адзіным кандыдаце» і мае намер захапіць мясцовыя Саветы. А лідар кампаніі Уладзімір Някляеў папярэдзіў журналістаў, што больш не будзе каментавачь выказванні іншых апазіцыйных лідараў і адказваць на інтэрнэтныя правакацыі.

Найперш, Уладзімір Някляеў заявіў, што прэс-канферэнцыя носіць святочнае адценне — 25 лютага «Гавары праўду!» споўнілася тры гады. «Мы не задзіраем нос, і не кажам, што мы змянілі лёс краіны, хаця нашай мэтай пры стварэнні было менавіта гэта. Але ні я, ні, пэўна, вы, не ўяўляеце краіну зараз без «Гавары праўду!», — сказаў Някляеў. — ...Мы перабольшылі свае сілы, недзе мы не так ацанілі сітуацыю. Мы зрабілі памылкі, і мы іх прызнаем. Я ўжо адразу пасля

Уладзімір Някляеў і Андрэй Дзмітрыеў

суда за Плошчу-2010 казаў, што я вінаваты таксама — у тым, што я заклікаў людзей на Плошчу, а сам да яе не дайшоў. — ... Зараз яшчэ працягваецца абмеркаванне, хто ў той сітуацыі быў героем, а хто здраднікам. Я вам так скажу: у паразы няма герояў. Мы ўсе вінаватыя ў тым, што не здолелі на Плошчы дасягнуць той мэты, якой мы дамагаліся. І ўсе мы, хто ўдзельнічаў у тых выбарах, у нейкі час, калі дазваляць абставіны, збяромся разам і вырашым усе пытанні. Да таго часу спрэчкі не маюць сэнсу», — заявіў Някляеў.

Амаль з той жа прычыны «Гавары праўду!» спыняе свой удзел у абмеркаванні адзінага канды-

дата ў прэзідэнты ад апазіцыі на выбарах 2015 года. Па меркаванні Някляева, гэтае пытанне зараз, па-першае, раз'ядноўвае апазіцыю, а па-другое, з'яўляецца «невываральным».

Ёсць і яшчэ адна прычына, па якой «Гавары праўду!» унікае гэтай тэмай. «Мы, не толькі я, але і ўсе дэмакратычныя кандыдаты, будавалі сваю перадвыбарную кампанію толькі на крытыцы прэзідэнта. Маўляў, Лукашэнка такі, Лукашэнка сякі. Але калі я пасля дыскусій на тэлебачанні прыязджаў на сустрэчы з выбаршчыкамі, я разумеў, што людзей хвалюе зусім не тое, які Лукашэнка. Людзі пытаўся,

што мы будзем рабіць у выпадку перамогі, якую мы будзем праводзіць эканамічную і сацыяльную палітыку. А пра Лукашэнку яны і так усё ведаюць», — падкрэсліў Някляеў.

Таму зараз для «Гавары праўду!» стаіць пытанне не «хто замест Лукашэнка», а «што замест Лукашэнка». Па словах Някляева, безумоўна, у дэмакратычных сіл павінен быць адзіны лідар, але больш важная не ягоная асоба, а ягоная праграма.

Каардынатар «Гавары праўду!» Андрэй Дзмітрыеў заявіў, што цяпер галоўным пытаннем для «Гавары праўду!» з'яўляецца ўдзел у мясцовых выбарах. Для гэтага ўжо прыдуманы лозунг: «Захапіць мясцовыя Саветы». Кампанія «Гавары праўду!» мае намер выставіць на мясцовых выбарах не менш за тысячу кандыдатаў у дэпутаты. За тры месяцы актывісты «ГП» павінны сабраць праблемы, якія хвалююць людзей «на месцах», і на падставе аналізу гэтых праблем пабудаваць пяць-шэсць пунктаў пазітыўнай перадвыбарнай праграмы.

З гэтага дня, заявіў Дзмітрыеў, офісы кампаніі «Грамадзянскай дамовы» ў рэгіёнах ператвараюцца яшчэ і ў выбарчыя штабы мясцовых кандыдатаў у дэпутаты.

Пачынаецца праца па аб'яднанні ўсіх, для каго выбары — спосаб вырашэння мясцовых праблем. Таксама будзе праводзіцца аналіз дзейнасці мясцовых Саветаў, каб паказаць людзям усю іх недасканаласць. З гэтай жа мэтай кампанія пачала і маніторынг мясцовых бюджэтаў. «Мы павінны пераканаць людзей, што іх прадстаўнік у органах мясцовай улады павінен і можа адстойваць іх інтарэсы. Каб грошы з мясцовых бюджэтаў ішлі на паліклінікі і бальніцы, а не на лядовыя палацы», — заявіў Дзмітрыеў.

Варта зазначыць, што ў апазіцыі ўжо былі падобныя пазітыўныя праграмы. Іх распрацоўвала ў свой час Аб'яднаная грамадзянская партыя, былі «Пяць крокаў да лепшага жыцця» каліцэі «Пяцёрка плюс» і гэтак далей. Ніводная з іх не прынесла пазітыўнага эфекту. Дзмітрыеў лічыць, што ў «Гавары праўду!» пазітыў усё ж атрымаецца. Таксама Дзмітрыеў мяркуе, што ўсе пазітыўныя праграмы апазіцыі апырэдзілі свой час.

Ну а тое, што «Гавары праўду!» разлічвае на супрацоўніцтва ў сваёй дактрыне з іншымі апазіцыйнымі партыямі — гэта ўжо казаць лішне. Як заўсёды, лідары кампаніі заяўляюць аб гатоўнасці супрацоўнічаць з любой структурай, якая падзяляе іх погляды на мясцовыя выбары. Найперш, канешне, гэта сябры па маленькай каліцэі — Партыя БНФ і Рух «За Свабоду».

▶ 25 САКАВІКА

ДЗЕНЬ ВОЛІ: АМАЛЬ ПА-ДЗЯРЖАЎНАМУ

Сяргей ПУЛЬША

Беларуская дэмакратычная грамадскасць мае намер адсвяткаваць сёлетні Дзень Волі амаль на дзяржаўным узроўні. Прынамсі, у праграму свята актывісты дэмакратычнага руху ўключылі ўсё, што знаходзіцца ў атрыбутыцы святаў дзяржаўных: канферэнцыі, ускладанне кветак, шэсце, мітынг, і нават святочны канцэрт.

Створаны вельмі прадстаўнічы аргкамітэт, у які ўвайшлі амаль усе вядучыя палітычныя партыі і арганізацыі: АПП, Партыя БНФ, Рух «За Свабоду», кампанія «Гавары праўду!», аргкамітэт па стварэнні партыі «Беларуская хрысціянская дэмакратыя», аргкамітэт па стварэнні партыі «Беларускі рух», Рада інтэлігенцыі і шмат хто іншы. Адпаведна, святкаванне 95-х годкаў абвешчання Беларускай Народнай Рэспублікі павінна прайсці з вялікім размахам.

Традыцыйныя шэсце і мітынг пройдуць у Мінску 24 сакавіка. Але папярэднічаць ім будуць тры навуковыя канферэнцыі. Як сказаў адказны сакратар аргкамітэта па стварэнні БХД Дзяніс Садоўскі, круглыя сталы пройдуць у рэдакцыйных незалежных сродкаў масавай інфармацыі. Паводле Садоўскага, на іх будзе разгледжана з сучаснага пункту погляду назва БНР: што такое «беларуская», што такое «народная» і што такое

«рэспубліка». «Як тыя каштоўнасці, якія былі тады, мы можам трансфармаваць на сённяшні час. Якія ідэалы БНР мы можам скарыстаць зараз, каб дамагчыся сапраўднай незалежнасці Беларусі», — адзначаў Садоўскі. Па ягоных словах, вынікі трох канферэнцый будуць падведзены на заключнай, чацвёртай, якая адбудзецца ў дзень стварэння БНР.

Таксама 24 сакавіка плануецца вялікі сход і канцэрт, за які адказвае Рух «За Свабоду». Юрась Губарэвіч паведаміў, што ўжо замоўлена зала ДК МТЗ. «Мы плануем, што ў першай частцы прысутныя заслухаюць меркаванні наконт БНР гісторыкаў, выбітных дзеячаў беларускай культуры, палітыкаў. Мяркуем таксама, што мы здолеем наладзіць трансляцыю відэазаваротаў такіх асобаў, напрыклад, як старшыня Рады БНР Івонка Сурвіла. У другой частцы мы запланавалі канцэрт беларускіх гуртоў, якія патрапілі ў «чорныя спісы» забароненых выканаўцаў, у прыватнасці, Лявона Вольскага», — адзначаў Губарэвіч.

Лідар грамадзянскай кампаніі «Гавары праўду!» Уладзімір Някляеў адзначаў, што важна, каб гэтае святкаванне «выйшла за межы Мінска». «Не толькі «Гавары праўду!», а ўсе структуры аргкамітэту просяць сваіх актывістаў папрачаваць на месцах. Тым больш, што ў гэтым годзе адзначаецца яшчэ і 150 год з пачатку паўстання Кастуся Каліноўскага. Можна прыйсці да могілак паўстанцаў, іншага памятнага месца, ускласці кветкі, хай і пад пагрозай адміністрацыйнага арышту, але зрабіць гэта можна. Каб усё ж людзі адзначылі, ад-

святкавалі гэты дзень», — сказаў Някляеў.

Дарэчы, самі сябры аргкамітэту так і збіраюцца зрабіць, без усялякага патрабавання дазваляў. Напярэдадні шэсця і мітынгу 24 сакавіка яны ўскладуць кветкі ў Мінску да помнікаў выбітным паэтам Беларусі: Янку Купалу, Якубу Коласу.

Зразумела, такое маштабнае святкаванне не можа адбыцца без народнай падтрымкі. Арганізатары не збіраюцца нікога прымушаць прыходзіць на мітынг, але адзначаюць, што людзі самі павінны праявіць актывінасць. У прыватнасці, Уладзімір Някляеў прапануе не сядзець на канапе і не крытыкаваць аргкамітэт у інтэрнэце, а проста далучыцца да яго. «Не пішыце ў інтэрнэце, што, маўляў, зноў пайшлі на Бангалор, зноў усё дрэнна, зноў усё не атрымаецца. Лепш самі станьце ўдзельнікамі аргкамітэта, прапануйце нам нешта лепшае, прыходзьце самі і прыводзьце сяброў. Тады гэта будзе свята», — кажа Някляеў.

Увогуле, Дзень Волі ён параўнаў з вяселлем: «Калі цябе запрасілі

на вяселле сябра, і ты не пайшоў — няма для цябе вяселля і няма свята. А калі з'явіўся — ёсць і вяселле, і свята». Таму, па словах Някляева, дэмакратычнай грамадскасці трэба вылезці з форуму і абмеркаванняў, і не абмяркоўваць там, што «ўсё дрэнна». «Там і без нас хапае гэбэшных трояў, якія будуць крычаць «дрэнна» і заставацца на канапе», — адзначаў Някляеў.

Ачомацца ад змяняй спячкі, па меркаванні яшчэ аднаго ўдзельніка аргкамітэту, палітыка, старшыні аргкамітэту па стварэнні партыі «Беларускі рух» Віктара Івашкевіча, павінен сам народ. «У нас не будзе масавай улёткавай кампаніі — прадугледжаны для інфармавання насельніцтва толькі не вельмі вялікі наклад налэпак. Але некалькі сот тысяч людзей у тыдзень наведваюць апазіцыйныя сайты. І пытанне толькі ў тым, што чалавек персанальна зробіць для таго, каб свята адбылося. Усе ўлёткі, сімволіка Дня Волі, будуць размешчаны на сайтах дэмакратычнай скіраванасці. З сайта любы можа спампаваць узор улёткі і раскідаць яе па паштовых

скрынях суседзяў. Не чакайце, што арганізатары вам дадуць у рукі бел-чырвона-белы сцяг — пашыйце яго самі. Хочацца несці транспарант? Зрабіце яго самастойна! І калі Дзень Волі не адбудзецца, гэта ваша асабістая параза — гэта ўсё таму, што вы вялі сябе пасіўна, пісалі каменты ў інтэрнэце, замест таго, каб выйсці на вуліцу», — кажа Івашкевіч.

Але, калі карыстацца алегорыяй таго ж Някляева, некаторыя лічаць, што вяселле без бойкі — гэта не вяселле. Таму ўлада, зазвычай, імкнецца сапсаваць свята, забараняючы мерапрыемствы альбо канфіскаваючы гукаўзмацняльную апаратуру, альбо затрымліваючы прэвентыўна актывістаў дэмакратычных рухаў... Спосабаў сапсаваць свята ў яе хапае.

Тым не менш, арганізатары святкавання Дня Волі не хаваюць таго, што «альтэрнатыўных» і «падпольных» варыянтаў такога свята ў іх быць не можа. Як адзначаў кіраўнік Партыі БНФ Аляксей Янукевіч, у выпадку забароны мітынгу і шэсця аргкамітэт зранку ўскладзе кветкі да помнікаў паэтам. «Калі ўлады забароняць шэсце і мітынг, мы будзем заклікаць людзей зрабіць тое ж самае. Іншых варыянтаў у нас няма», — адзначаў Янукевіч.

Адказны сакратар аргкамітэта па стварэнні БХД Дзяніс Садоўскі зважае на вельмі прадстаўнічы аргкамітэт і спадзяецца, што такім паважаным людзям улада не зможа не даць давол. «Адмовіць арганізатарам адсвяткаваць Дзень Волі — гэта значыць справакаваць несанкцыянаваны дзеянні актывістаў гэтых арганізацый. І вось тады можа быць «бойка на вяселлі». І ўлада на гэта наўрад ці пойдзе», — лічыць Садоўскі. Таму, па ягоны меркаванні, лепш дазволіць свята, тым больш, што нічога незвычайнага арганізатары не патрабуюць.

ЭКАНОМІКА

6

▶ ПАЛІТЫКА І БІЗНЭС

ГРОШЫ НА РЭВАЛЮЦЫЮ НЕ ДАВАЦЬ!

Вольга ХВОІН

Дапамога «пятай калоне» пагражае бізнэсоўцам сур'ёзнымі непрыемнасцямі — такія навіны эканомікі ад кіраўніка дзяржавы на гэтым тыдні. Прадпрымальнікі мяркуюць, што пасыл адрасаваны не столькі шырокаму колу дробных бізнэсоўцаў, колькі набліжаным да вышэйшых асобаў дзяржавы алігархам.

Аляксандр Лукашэнка правёў нараду аб дзейнасці Савета па развіцці прадпрымальніцтва ў Беларусі. Праўда, асноўны пасыл гэтага мерапрыемства апынуўся ў палітычным полі. Кіраўнік дзяржавы папярэджаў бізнэсоўцаў: за падтрымку палітычных апанентаў — атрымаюць напюўніцу.

«Хачу, каб вы дакладна ўсведамлялі: любы спробы бізнэсмэнаў уздзейнічаць на органы дзяржаўнай улады з мэтай стварыць «дах» для свайго добрага жыцця будуць абарочвацца крахам для падобных ініцыятыў і структур», — падкрэсліў Лукашэнка. Ён звярнуў увагу на тое, што для працы прадпрымальнікаў нормай павінна стаць не лабіраванне інтарсаў асобных фірмаў і кампаній, а маштабная, рознабаковая канструктыўная дзейнасць, не выбіванне льгот і датацый з бюджэту, а павелічэнне ўнёску прыватнага сектара ў вытворчасць валавога ўнутранага прадукту, у павышэнне эфектыўнасці беларускай эканомікі.

«Хачу падкрэсліць: калі хтосьці з бізнэсмэнаў будзе фінансаваць «пятыю калону» ці нейкім іншым спосабам аказваць негатыўны ўплыў на грамадства, то я буду лічыць, што яны ўключыліся ў палітычную барацьбу, у барацьбу супраць дзяржавы. А там — свае законы. Потым хай не крыўдзяцца падобныя бізнэсмэны», — заявіў Аляксандр Лукашэнка.

Заўважце, Лукашэнка адкрыта гаворыць пра тое, што палітычная барацьба, якая ёсць нормаю ў цывілізаваным грамадстве і неад'емным інструментам пераёмнасці ўлады, у Беларусі становіцца фактычна злачыствам вышэйшага кшталту.

І бізнэсоўцам адводзіцца роля не паўнапраўных удзельнікаў жыцця дзяржавы, а спажывцоў, якія маюць са сваёй працы «чарку-шварку» ды мусяць памятаць, каму яны абавязаныя за гэта — плаціць удзелам у сацыяльных праектах. «Тады людзі будуць вас паважаць. І не прыйдзеца разважаць пра негатыўны імідж бізнэсмэнаў», — мяркуе кіраўнік дзяржавы. «Добраахвотны» ўдзел у сацыяльных праграмах дзяржавы для мясцовых бізнэсоўцаў — не пустыя словы. Перад маштабнымі падзеямі года накітаваць «Дажынак» бізнэсоўцы і дзяржпрадпрыемствы традыцыйна пералічваюць грошы ў мясцовыя бюджэты, вядома, што беларускія «кашалькі рэжыму» рэгулярна ўдзельнічаюць, напрыклад, у будаўніцтве спартыўных аб'ектаў.

«Вы не інваліды і нават не пенсіянеры. Вы прыйшлі для таго, каб у канкурэнтнай барацьбе заваяваць сваё месца пад сонцам, працаваць на сябе, атрымаць прыстойны прыбытак, плаціць падаткі, каб дзяржава магла існаваць і дапамагаць тым, хто сёння не можа зарабіць столькі, колькі вы. Ніхто не кажа, што ў вас трэба забраць апошнія, — сказаў Лукашэнка. — Таму давайце будзем вялікадушныя. Гэта не значыць, што мы павінны незаслужана камусьці раздаваць грошы, яшчэ нешта. Кожны павінен працаваць. Але калі бачыць, што можна дапамагчы дзіцячаму дому, спорту, ахове здароўя, адукацыі — тое, што стварае базу для жыцця чалавека, так давайце дапаможам разам». «Вы мяне не папракняце, што я каго-небудзь з бізнэсмэнаў у краіне гвалтоўна прымушаў дапамагаць дзяржаве. Можце — дапамажыце, не можаце — Бог з вамі. Адпаведнае будзе стаўленне з боку дзяржавы і мяне да вас», — дадаў Аляксандр Лукашэнка.

Прадпрымальнік з Рэчыцы Алег Шабетнік многа гадоў удзельнічае ў палітычным апазіцыйным руху. Але, паводле яго слоў, фінансаваннем «пятай калоны» ці дзяржавы ніколі не займаўся. Не практыкуюць гэтага і іншыя дробныя бізнэсоўцы, бо «мы не столькі зарабляем, каб раздаваць грошы. Хоць бы на сям'ю і справу было».

«Увогуле, гэта прыватная справа кожнага чалавека, каму ён хоча і можа дапамагаць. Апазіцыйныя партыі мусяць фінансавацца з дзяржаўнага бюджэту, як тое робіцца ў іншых краінах. У нас жа афіцыйна зарэгістраваныя апазіцыйныя партыі ад дзяржавы нічога не маюць, а сродкі на сваю дзейнасць шукаць мусяць, — гаворыць прадпрымальнік Алег Шабетнік. Ён мяркуе, што папярэджанні Лукашэнка тычыліся не шарговых бізнэсоўцаў. — Многія набліжаныя Лукашэнка, магчыма, фінансуюць нейкія арганізацыі, каб у выпадку чаго скарыстацца пладамі такой падтрымкі. Думаю, усё гэта было сказана для буйных бізнэсоўцаў, алігархаў, якія могуць ствараць сабе «дахі», асяродак, які ў выпадку чаго зможа падтрымаць і паспрыць вырашэнню нейкіх пытанняў».

Прадпрымальнік з Мінска Аляксандр Макаеў таксама актыўна ўдзельнічаў у апазіцыйным палітычным, грамадскім руху. Паводле яго назіранняў, Лукашэнка дарэмна хвалюецца — пагрозы яму з боку бізнэсоўцаў няма.

«Дробных і сярэдніх бізнэсоўцаў (я не гавару пар Шэшнікаў) у нас цяпер зарэгістравана каля ста тысяч, і іх дзеянні добра адсочваюцца. Апроч падаткаў, гэтыя людзі спраўна адлічваюць са сваіх кішэняў дзяржслужбоўцам за вырашэнне нейкіх пытанняў. Прадпрымальнікі, якія захочуць дапамагаць палітычным сілам, памятаюць, што бізнэс любіць спакой і цішыню, а таксама ведаюць, што магчыма сціпа абараніць сваю справу ў іх амаль няма. Яскравы таму

прыклад: кандыдат у прэзідэнты, прадпрымальнік Дзмітрый Ус — ён фінансаваў сваю выбарчую кампанію, дапамагаў Міколу Статкевічу. Ведаем, чым гэта скончылася. Восць стаўленне дзяржавы да людзей з бізнэсу, якія ідуць у палітыку. Хай Лукашэнка не турбуецца — гэтая сфера зачышчана вельмі добра, ніхто не зачоча так рызыкаваць. Хіба што ўлада прагназуе народныя пратэсты і прэзентыўна запалохвае бізнэсоўцаў, каб у момант «Х» не пачалі падтрымліваць палітычных апанентаў».

Варта згадаць яшчэ адзін факт з найноўшай гісторыі Беларусі, звязаны з падтрымкай апанентаў рэжыму: жыцці бізнэсоўца Анатоля Красоўскага і маладога апанента Лукашэнка Віктара Ганчара завяршыліся пазнакай «зніклі без вестак».

Цікава, што Лукашэнка звярнуў увагу на «засланага казачка» ў бізнэс-структуры, ці «блізкага да сябе чалавека». «Кіраўніком савета прызначаны Пётр Пятровіч Пракаповіч. У яго прамая сувязь з кіраўніком дзяржавы. Так што прашу быць больш дзейнымі, каб краіна атрымлівала рэальную карысць ад вашай работы», — сказаў Аляксандр Лукашэнка.

У сваю чаргу віцэ-прэм'ер Пётр Пракаповіч паведаміў, што ў краіне ў прыватным бізнэсе за тры гады плануецца стварыць не менш за 300 тысяч працоўных месцаў. Ён нагадаў: Праграма сацыяльна-эканамічнага развіцця Беларусі на 2011–2015 гады прадугледжвае ўнёсак малага і сярэдняга бізнэсу ў ВУП у 2015 годзе не менш за 30%.

На думку Пятра Пракаповіча, неабходна якаясьці змяніць структуру малага і сярэдняга бізнэсу, які ў асноўным працуе на тое, каб забяспечыць раздробны гандаль, імпорт: «Мы павінны перабудаваць яго такім чынам, каб ён займаўся ў асноўным прамысловай вытворчасцю, сферай паслуг — тымі напрамкамі, якія сёння запатрабаваны і ў канчатковым рахунку вырашаюць лёс краіны».

▶ РОЗДУМ

ПРЫВАТЫЗАЦЫЯ — ГЭТА ДОБРА ЦІ ДРЭННА?

Канстанцін СКУРАТОВІЧ

Спытайся ледзь не кожнага, і ён адкажа, што настроі прасунутай часткі грамадства не адпавядаюць прынцыповым меркаванням уладаў.

Прыкладам, прыватызацыя, якая пагражае раскраданнем фамільнага срэбра беларусаў. Пра яе небяспечнасць цвердзяць літаральна ўсе апазіцыйныя партыі на чале з іх лідарамі, ім дапамагаюць прадстаўнікі грамадскіх арганізацый і СМІ. Узнікае пачуццё, што гэта далікатнае пытанне быццам толькі пачынае абмяркоўвацца. Быццам толькі

зараз, з імпэтам і настойліваасцю, улада прыступае да канчатковага раскрадання дзяржаўнай маёмасці. Але на самай справе гэта цягнецца гадамі. Гадамі пакрыху раскрадаецца наша з вамі дзяржаўная маёмасць. Раскрадаецца па кішэнях і распрадаецца па знаёмствах.

І гадамі чуюцца тая ж рыторыка. Восць Лукашэнка ладзіць чарговы разгон міністэрскім клеркам, якія абвясцілі пра неабходнасць прадаць амаль тысячы дзяржаўных і паўдзяржаўных прадпрыемстваў, якія замест прыбыткаў прыносяць бюджэту толькі страты. Маўляў, не прададзім радзіму за капейку. Але калі зараз не прадаць, то пазней не атрымаеш і ломанага грошыку.

Як гэта адбылося з ваеннымі гарадкамі, з калгаснымі фермамі

і вытворчымі памяшканнямі, ад якіх адмаўляліся былыя фармальныя ўласнікі, бо з гэтага добра ім насамрэч нічога не належала. Таму ніхто не хацеў бараніць «сваё», а поле бітвы захапілі марадзёры, наладзілі распродаж неліквіду, які прыносіў хоць і невялікія, але хуткія грошы. Бо медны грош у кішэні памножаны на прыроднае нахабства дазваляюць нажыць натуральны капітал і аб'явіць сябе гаспадаром краіны. Такім маленькім, але самаствораным, падобным да вялікіх самадзяржаўнікаў.

Але вось што цікава: чаму маёмасць належыць усёй грамадзянскай супольнасці, а права распрадавацца ёй мае толькі чыноўніцтва?

Беспрынцыповасць асобных чыноўнікаў у гэтым сэнсе давед-

зеная да прафесійнай кваліфікацыі. І гэта ўжо другое «прафесійнае дэ фуа», згодна з якім розніца паміж уласных свіронкам і казённым свірнам існуе толькі колькасна. Дыялектычныя спробы павялічыць памеры ўласнага коштам дзяржаўнага псіхалагічна зразумелыя.

Незразумела толькі, прыватызацыя 800 беларускіх прадпрыемстваў — добра ці дрэнна. Здаецца, добра. Бо ўласнік заўсёды клапаціцца пра маёмасць, пра тых, дзякуючы каму гэта маёмасць будзе прыносіць яму грошы. Такія сур'ёзныя эканамічныя зрухі павінны пацягнуць за сабой і зрухі палітычныя. І вось тут — стоп. Якраз палітычныя зрухі нікому і не патрэбныя. Таму эканаміст Леанід Злотнікаў просціць не спяшаць з высновамі. Ужо

колькі разоў чыноўнікі складалі розныя спісы для продажу размаітага яшчэ савецкага ламачка. І зараз атрымаецца тое ж самае. Бо толькі дурань стане набываць тое, што ў любы момант у цябе экспраправіюць. Памятаеце «Балтыку», кандытарскія прадпрыемствы?

Атрымліваецца, што прыватызацыя ў нашых умовах — гэта дрэнна? Ёсць тых, хто лічыць прыватызацыю «працэсам раздзелу грамадскай уласнасці! Ад'ёмам уласнасці ў беларускага народа і ператварэнне 95% беларусаў у наёмных рабочых».

Для мяне асабіста прыватызацыя — гэта добра, але толькі калі яна праводзіцца празрыста, адкрыта і справядліва. Калі смачныя кавалкі не раздаюцца па знаёмых і надзейных кішэнях, калі не дораць гаспадарам цэлыя вёскі, калі для ўсіх ахвочых да дзяржаўнай маёмасці складаюцца роўныя ўмовы. Але пра якія роўныя ўмовы мы тут гаворым...

10 САКАВІКА, НАДЗЕЛЯ

07.30 Камедыйная меладрама «Сама абаяльная і прывабная» (СССР).
09.00, 12.00, 15.00 Навіны.
09.10 Арсенал.
09.40 Нашы.
09.50 Камедыйны серыял «Суседзі» (Расія).
10.55 Медычныя таямніцы.
11.25 «Зона Х». Вынікі тыдня.
12.10 Камедыя «Прыходзьце заўтра...» (СССР).
14.15 Клуб рэдактараў.
15.15 Рэгіянальная праграма.
15.30 «Сакрэты італьянскай кавы». Відэастужка (Расія).
16.05 Заўтра - гэта мы!
16.35 Культурныя людзі +.
17.10 «Месца сустрачы». Музычна-забаўляльная праграма.
18.10 Дакументальна-біяграфічны цыкл «Мая праўда» (Украіна).
19.10 Камедыя «Брус Усемагутны» (ЗША).
21.00 У цэнтры ўвагі.
21.55 Журналісцкае расследаванне.
22.30 Мюзікл «Кабарэ» (ЗША).
00.40 Камедыйны серыял «Суседзі» (Расія).

07.00 АНТ прадстаўляе: «Надзельная ранаца».
08.00, 09.00 Нашы навіны.
09.05 Надзельная прапаведзь (з субтытрамі).
09.20 «Смешарыкі».
09.35 «Шалапутныя нататкі».
09.55 Пакуль усе дома.
10.50 АНТ прадстаўляе: «Брэйн-рынг».
11.50 Фільм «Саламяны капялюшкі».
14.20 Фільм «Беражыся аўтамабіля».
16.00 Нашы навіны.
16.15 Навіны спорту.
16.20 Прэм'ера. «Шматдзетныя нявесты».
17.20 Прэм'ера. «Форт Баярд».

18.50 АНТ прадстаўляе: «Я люблю Беларусь!».
20.00 Контуры.
21.05 «Вялікая розніца ТБ».
23.00 Прэм'ера. Юбілейны канцэрт Вячаслава Бутусова.
00.45 Фільм «8 міля».

06.10 «Салдаты. Дзембель непазбежны». Серыял.
07.50 Фільм «Чаго жадаюць жанчыны». ЗША, 2000 г.
10.00 «Аўтапанарама».
10.30 «Вялікі сняданак».
11.10 «Таямніцы свету з Ганнай Чапман. Выкрыццё».
12.10 «Добры дзень, доктар».
12.45 Фільм «Прынцэса цырку». СССР, 1982 г. 2-я серыя.
14.10 «Тэрыторыя памылак».
16.00 «Цэнтральны рэгіён».
16.30 «24 гадзіны».
16.50 «Аўтапанарама».
17.20 «Уявіце сабе».
17.50 Канцэрт М.Задорнава.
19.30 «Тыдзень». Інфармацыйна-аналітычная праграма.
20.40 Фільм «Бандыткі». Францыя - Мексіка - ЗША, 2006 г.
22.30 Прэм'ера. «Пякельная кухня - 2».
23.50 Фільм «Так». ЗША - Вялікабрытанія, 2004 г.
01.30 «Дурні, дарогі, грошы».

07.00 Таямніца душы.
07.25 Народная камедыя «Белья Росы» («Беларусьфільм»)
09.10 Гумарыстычнае шоу «Юбілей Юрыя Гальцава» (Расія).
11.15 Тэлебарометр.
11.20 Камедыйны серыял «Светлафор» (Расія).
12.25 Пазакласная гадзіна.
12.40 Пра мастацтва.

13.10 Вышэй за дах.
13.45 Футбол. Ліга чэмпіёнаў УЕФА.
14.20 Бiatлон. Кубак свету. Эстафета. Мужчыны. Прамая трансляцыя.
15.50 Лірычная камедыя «Падкідыш» (СССР).
17.20 Бiatлон. Кубак свету. Эстафета. Жанчыны. Прамая трансляцыя.
19.15 Суперлато.
20.25 Навіны надвор'я.
21.00 Спортлато 5 з 36.
21.05 КЕНО.
21.10 Спорт-кадр.
21.55 Трагікамерыя «Зламаная кветкі» (ЗША-Францыя).
23.50 Камедыйны серыял «Светлафор» (Расія).
00.05 Баскетбол. Адзіная ліга ВТБ.

07.00 Фільм «Мой пяшчотна каханы дэтэктыв».
08.35 Фільм «Мелодыя каханя» (2010 г.).
10.15 «Сам сабе рэжысёр».
11.00 Весткі.
11.15 «Смехапанарама».
11.45 «У свеце жывёл».
12.15 Мультифільмы.
12.30 Фільм «Двое ў новай хаце».
14.00 Весткі.
14.15 «Ха». Маленькія камедыі.
14.25 Вялікі святочны канцэрт.
16.15 Тэлесерыял «Сваты».
18.15 «Смяяцца дазваляецца». Гумарыстычная праграма.
20.00 Весткі тыдня.
21.25 «Фактар А».
23.20 Фільм «Толькі пра каханне» (2012 г.).

06.30 Вострасюжэтны дэтэктыв «Агент адмысловага прызначэння».
08.00 Сёння.
08.20 «Медыцынскія таямніцы».
08.50 «Іх норавы».

09.25 «Ямо дома!».
10.00 Сёння.
10.20 «Першая перадача». Аўтамабільная праграма.
10.50 «Дачны адказ».
11.55 «Паедзем, паямо!».
12.25 «Цуд тэхнікі».
13.00 Сёння.
13.15 Баявік «Пацалунак у галаву».
15.10 «Крамлёўскія жонкі».
16.00 «Самыя гучныя «Рускія сенсацыі».
19.00 Сёння.
19.20 «Ванга вяртаецца! Сакрэтны архіў прапракальніцы».
20.30 «Другое прышэсце Вангі».
22.25 «Ванга. Усё, што было за кадрам».

05.00 М/ф-мы.
06.30 М/ф «Прыгоды Бураціна».
09.00, 15.00 Навіны Садружнасці.
09.10 «Даведнік».
09.40 «Ежа».
10.05 «Незорнае дзяцінства».
10.30 М/ф «Любоўная сувязь».
15.10 Ток-шоў «Яшчэ не разам».
15.50, 21.00 Т/с «Я шпik».
20.00 Выніковая праграма «Разам».
21.50 М/ф «Скала Малхоланд».
23.50 «Музычны ілюмінатар».
00.20 М/ф «Цыганская выспа».

07.00 Аб'ектыў (галоўнае выданне).
07.15 Казкі для дзетак: «Аблавушка», «Мядзведзікі», «Нодзі ў краіне цацак».
07.40 «Калі сэрца ў чаканні», серыял: 10 серыя.
08.05 Беларусы ў Польшчы.
08.25 Зона «Свабоды».
08.55 Еўропа сёння (тэлечасопіс каналу «Нямецкая хваля»)
09.25 Навігатар (інфармацыйна-публіцыстычны тэлечасопіс).
09.40 Гісторыя пад знакам Пагоні (спазнаваўчая праграма).

09.55 Рэпартэр (інфармацыйна-публіцыстычная праграма).
10.20 Без межаў (міжнародны грамадскі тэлечасопіс).
10.35 Рэмарка (культурніцкая праграма).
11.05 Асабісты капітал (эканамічная праграма).
11.25 Вагон (сатырычна-забаўляльная праграма).
11.30 Моунік (лінгвістычная праграма).
11.45 Казкі для дзетак: «Аблавушка», «Мядзведзікі», «Нодзі ў краіне цацак».
12.10 «Калі сэрца ў чаканні», серыял: 10 серыя.
12.40 «Час гонару», серыял: 12 серыя.
13.25 «Ночы і дні», серыял: 2 серыя.
14.20 «Таёмны свет ўэлнэсу: старажытны Рым», дак. фільм, 2007 г., Германія-Аўстрыя.
14.50 «Таёмны свет ўэлнэсу: старажытны Кітай», дак. фільм, 2007 г., Германія-Аўстрыя.
15.15 Назад у будучыню (гістарычная праграма).
15.30 «Статысты», маст. фільм, 2006 г., Польшча.
17.50 Кулінарныя падарожжы Робэрта Макловіча.
18.20 Невядомае Беларусь: «Забойства напярэдадні вясны», дак. фільм, Польшча-Беларусь.
18.45 Калыханка для самых маленькіх: «Нодзі ў краіне цацак».
19.00 Гісторыя пад знакам Пагоні (спазнаваўчая праграма).
19.10 «Сенсацыі ХХ стагоддзя», серыял: «Сіндыкат забойцаў».
19.55 Дакументальная гадзіна: «Бэркат і Маршо. Свабода і шчасце», дак. фільм, 2007 г., Чэхія.
21.00 Два на два (тэледыскусія).
21.25 Эксперт (сатырычная праграма).
21.55 Форум (ток-шоу).
22.45 Фільматэка майстроў: «Аер», трагедыя, 2009 г., Польшча.
00.10 Відзьмо-невідзьмо (інфармацыйна-забаўляльны агляд): выд. 21.
00.35 Два на два (тэледыскусія).
01.00 Жаўтуха (сатырычная праграма).

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газету «Новы час» немагчыма набыць у шапіках або крамах. Няма нас і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду Белпошты. Але можна падпісацца на «Новы час» і кожны тыдзень атрымліваць газету.

Падпісацца можна на любую колькасць месяцаў, аформішы банкаўскі ці паштовы перавод і накіраваўшы копію плацёжнага дакументу на адрас рэдакцыі. (Глядзіце ўзоры квітанцый). Нашы рэквізіты. **раxунак 3012741108019 у аддзяленні №539 ОАО «Белінвестбанка», код банка 153100739. Адрас банка. 220004, Мінск, вул. Калектарная, 11. Адрас рэдакцыі. 220113, Мінск, вул. Мележа, 1, офіс 1234.**

Акрамя таго падпісацца можна ў офісе і ў нашых рэгіянальных прадстаўнікоў.
 Гомель. (8 029) 697 82 75 Аляксандр;
 Магілёў. (8 029) 604 34 57 Юрый;
 Мінск. (8029) 178 31 68 Вольга;
 Бабруйск. (8029) 628 75 01 Вольга;
 Слуцк. (8029) 364 42 60 Зінаіда.

Паважаныя чытачы!

Кошт аднаго нумара газеты да 2000 руб., аднаго месяца — 8000 руб. Дзякуй вам за разуменне і падтрымку!

Запрашаем да супрацоўніцтва распаўсюджвальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.
Даведка па тэл. +375 29 986 38 05

Для тых, хто прымае рашэнні!
Новы Час
 www.novychas.org

БЕЛПОЧТА ф. ПС 112
ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД
 ВЫРУЧКА НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ № _____ (вход, по карте отправки)
 _____ (сумма цифрами) _____ (сумма прописью)
 ПОЛУЧАТЕЛЬ _____ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белинвестбанк», код 153100739, УНН 190790926
 КУДА _____ 220004, г. Минск, ул. Коллекторная, 11 _____ (почтовый код, адрес получателя, телефон)
 ОТПРАВИТЕЛЬ _____ (почтовый код, адрес отправителя, телефон)
 АДРЕС _____
 Доставка уведомление простое электронное
 _____ (назначение платежа)
 _____ (письменное сообщение)

Отметки отделения почтовой связи места приема:
 (почтовый код, оттиск контрольно-переводной печати, кол. шт.)
 № перевода по ф. 5 _____
 Время приема _____ ч. _____ мин.
 Подпись _____

КВИТАНЦИЯ

ЧИУП «Час навінаў» (получатель платежа)
 отд. №539 ОАО «Белинвестбанк» (наименование банка)
 Счет получателя 3012741108019 Лицевой счет Код 739
 УНП* 190790926
 _____ (фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа	Дата	Сумма
Период подписки указывает абонент		
Плательщик		
	Пеня	
	Всего	

Кассир _____

МІЖНАРОДНЫЯ НАВІНЫ

КІТАЙ. УПЕРШЫНЮ СУДЗЯЦЬ ХУНВЕЙБИНА

Увесь кітайскі інтэрнэт стаіць на вушах з-за паведамлення на сайце афіцыйнага агенства «China News Service» пра судовы працэс над асобай, якая забіла падчас культурнай рэвалюцыі ў 1967 годзе доктара (у той час усе прадстаўнікі гэтай прафесіі лічыліся контррэвалюцыянерамі). Адпаведна інфармацыя «China News Service», абвінавачанне выстаўлена на адрас спадара Цю, якому, дарэчы, стукнула 80 гадоў. Ліберальная грамадскасць успрыняла гэта паведамленне як знак хуткіх дэмакратычных пераменаў. Справа ў тым, што ў КНР забаронена казаць пра ахвяраў культурнай рэвалюцыі з-за таго, што гэта кідае цень на бацьку нацыі Мао Цзэдуна, які, як вядома, інспіраваў кампанію культурнай рэвалюцыі. Гэты трагічны перыяд гісторыі дасюль праходзіць у падручніках КНР як «эпізод барацьбы». Адсюль і энтузіязм ліберальнай публікі, які, аднак, магчыма, заўчасны. Ёсць інфармацыя, што той самы Цю знаходзіўся ў вышуку з 1980 года за розныя правіны, таму, верагодна, што яго злачынства ў якасці хунвейбіна папросту дадалі да агульнай справы.

Паводле французскай прэсы

УКРАЇНА. НАЦЫЯНАЛІСТЫ СВАТКУЮЦЬ 23 ЛЮТАГА?

Які ўсе антыкамуністы былога СССР, украінскія нацыяналісты не ведаюць, што рабіць з папулярнымі савецкімі святамі, якія захаваліся ў масавай культуры. Праблема тычыцца і Дня абаронца айчыны 23 лютага. Тым не менш свята дастаткова папулярнае сярод простых украінцаў як дзень мужчын. Не будучы здольнымі зламаць дзіўную традыцыю, нацыяналісты прыдумалі сваю фішку. Аўтарытэтная апазіцыйная «Українская праўда» змясціла артыкул з заклікам святкаваць 23 лютага. Справа ў тым, што ў гэты дзень адбываліся вельмі значныя для вайсковай гісторыі Украіны падзеі. Непасрэдна гаворка ідзе пра бой, які адбыўся 23 лютага 1918 года пад Жытомірам паміж рэшткамі войскаў Украінскай Народнай Рэспублікі і большавікамі, якія напярэдадні ўзялі Кіеў. У гэты дзень украінцы прыпынілі наступ чырвоных. А хутка на дапамогу ім падышлі немцы, з якімі УНР заключыла ў Брэсце пагадненне. Ужо 1 сакавіка 1918 года над Кіевам зноў лунаў жоўта-блакітны флаг. Вось такая альтэрнатыўная гісторыя 23 лютага. Гучыць яна някэпска, аднак, калі меркаваць па каментарых, большасць нацыяналістаў згодныя, што пры любой альтэрнатыўнай трактоўцы 23 лютага ўсё роўна будзе выклікаць асацыяцыі з Чырвонай Арміяй, а не войскамі УНР.

Паводле ўкраінскай прэсы

ЛІТВА. УСПАСКІХ УЗБУЙНЯЕЦЦА

Скандалны літоўскі палітык Віктар Успаскіх працягвае пашыраць уплыў на літоўскую палітыку. З'явіліся чуткі, што бліжэйшым часам ягоная «Партыя працы» аб'яднаецца з партыяй «Парадакі і справядлівасць» Рональдаса Паксаса. На тусоўках палітыкуму гавораць, што прынцыповыя рашэнні могуць быць прынятыя вельмі хутка. На першы погляд, ідэя

амаль вар'яцкая. Успаскіх эксплуатае левыя тэмы, а Паксас называе сябе правацэнтрыстам. Аднак у праекта ёсць свае прываблівыя бакі. Партыя «Парадакі і справядлівасць» можа стаць больш уплывовай, зараз у яе 10 дэпутацкіх мандатаў, у «Партыі працы» — 29. Пасля аб'яднання новая партыя будзе валодаць максімальна 39 дэпутацкімі галасамі. А гэта ўжо сіла. Што тычыцца «лейбарыстаў», то ім трэба як мага хутчэй пазбавіцца назвы «Партыя працы», скампраметаваў і шматлікімі ферамі. Ёсць яшчэ адна версія ўніі. Як вядома, Паксас і Успаскіх неаднаразова падазраваліся ў лабіраванні інтарэсаў «Газпраму». Магчыма, у Маскве вырашылі, што для большага ефекту патрэбна адна палітычная сіла, а не дзве маленькія. Аднак гэта ўсё, натуральна, версія і плёткі.

Паводле літоўскай прэсы

КАЗАХСТАН. АБРАНЫ НОВЫ МУФЦІЙ

У Казахстане на Курултай мусульман аднагалосна абраны новы духоўны кіраўнік. Ім стаў Ержан Маямераў, якому ўсяго 40 гадоў. Раней ён кіраваў мусульманамі Сяміпалацінску, а рэлігійную адукацыю атрымаў у Егіпце. Натуральна, прызначэнне выклікала шмат версій. Як вядома, сітуацыя з ісламам у краіне няпростая. Апошнім часам узніклі ісламскія фундаменталісцкія і нават тэрарыстычныя групы. У выніку прайшла перарэгістрацыя ўсіх абшчынаў. Менавіта тое, што Абсатар Дзёрбісали, папярэдні муфці, не змог сваім аўтарытэтам утрымаць вернікаў ад захаплення новымі дэструктыўнымі тэорыямі, і называюць чыннікам яго адстаўкі. Акрамя таго, і адміністратар з яго кепскі, паколькі кар'еру ён зрабіў у савецкі час як знавец ісламу. Тое, як хутка Абсатар Дзёрбісали адмовіўся ад пасады (па яго словах, такое рашэнне ён прыняў пасля размовы з казахскім прэзідэнтам), яшчэ раз засведчыла поўную залежнасць рэлігійных устаноў ад дзяржавы ў Казахстане. Не дарма кіраўнік краіны, звяртаючыся да муфці, паставіў перад ім задачу: узяцца за выданне фетваў у рамках законаў шарыята па актуальных пытаннях у грамадстве і актыўна працаваць з моладдзю.

Паводле казахскай прэсы

ДЫКТАТАРЫ

СЫН АДКАЖА І ЗА БАЦЬКУ

Алег НОВІКАЎ

Гаіцянскі суд пастанавіў, што былы дыктатар Жан-Клод Дзювалье, сын дыктатара Франсуа Дзювалье, павінен быць прыцягнуты да адказнасці за парушэнне правоў чалавека.

Нягледзячы на тое, што злачынствы Бэбі Дока (мянушка Жан-Клода) у гэтай сферы відавочныя — ёсць сотні фактаў катаванняў, забойстваў падчас яго праўлення, — дарога ў суд была вельмі доўгай. Нават напярэдадні судовага рашэння гаіцянскія СМІ заўзята спрачаліся наконт таго, ці сапраўды калі-небудзь Дзювалье-малодшага асудзяць за парушэнне правоў чалавека.

Юрыдычная валакіта вакол справы Дзювалье цягнуецца ўжо два гады. Усё пачалося, калі Жан-Клод вярнуўся з эміграцыі і быў фармальна ўзяты пад хатні арышт. Дарэчы, да гэтага часу не пачаўся працэс за здзейшчэння ім эканамічных злачынстваў (паводле справаздачы арганізацыі «Global Transparency Report», ён уваходзіў у топ-10 самых карумпаваных палітыкаў 1980-х гадоў). Прычына простая: у цяперашняй палітычнай эліце ў Дзювалье шмат сваіх людзей. Нават прэзідэнт краіны Мішэль Мартэлі паходзіць з сям'і, блізкай да клану Дзювалье.

Аднак у выніку, як бачым, лобі не дапамагло. Усё з-за таго, што пытанне суду над Бэбі Докам набыло больш глабальны маштаб. Як піша прэса, па сутнасці гаворка ідзе пра давер гаіцян да айчынай Феміды. Такія гіпертрафаваная пастаноўка пытання, безумоўна, звязаная з фігурай бацькі Бэбі Дока — Франсуа Дзювалье, вядомага як Папа Док.

Папа Док лічыцца адным з самых брутальных дыктатараў у гісторыі. Час яго дыктатуры (1957–1971) адзначаны масавымі палітычнымі рэпрэсіямі, ахвярамі якіх сталі каля 29 тысяч чалавека. Дзювалье забараніў усе палітычныя партыі, акрамя кіруючай, зачыніў усе апазіцыйныя выданні, распусціў прафсаюзы і студэнцкія арганізацыі. Святары, якія не пажадалі праслаўляць яго рэжым, былі высланыя з краіны. Адзін з сілавікоў пазней узгадаў, што бос спусціў яму план — штогод забіваць 500 апазіцыянераў. За час кіравання Франсуа Дзювалье і так небагатая Гаіці стала самай беднай краінай свету.

Аднак за свае злачынствы Папа Док так і не адказаў. Ён памёр у 1971 годзе, паспеўшы правесці рэферэндум аб праве прызначаць пераёмніка, якім і стаў Жан-Клод. Гэта быў адзін з самых арыгінальных плебісцытаў у гісторыі: з 2 391 916 прагаласаваліх ніводны не выказаўся супраць. Цікава, што сам Жан-Клод, якому тады стукнула толькі 19 гадоў і які жыў

як плэйбой, спачатку не хацеў улады. Ён спрабаваў перадаць паўнамоцтвы прэзідэнта сваёй старэйшай сястры. Аднак хутка стаў самым маладым у сусветнай гісторыі прэзідэнтам, прычым пажыццёвым.

Яго рэжым спачатку быў больш мяккі за бацькоўскі. Бэбі Док выпусціў шэраг палітвязняў, паслабіў ціск на прэсу і дазволіў публічна крытыкаваць сябе. Першымі рэформы заўважылі ў Вашынгтоне, дзе не ведалі, што рабіць з Гаіці з-за забабонаў Папы Дока і шукалі хоць нейкае апраўданне, каб дапамагачь свайму саюзніку. Адміністрацыя Ніксана аднавіла гуманітарныя пастаўкі ў краіну, хаця пры Джымі Картэры амерыкана-гаіцянскія адносіны зноў сапсаваліся. Прыход у Белы дом адміністрацыі антыкамуніста Рэйгана, які баяўся экспансіі ідэй сандзіністаў на Карыбы, палешчыла стасункі. Аднак у выніку гэта паляпшэнне значыла татальную канчатковую залежнасць Гаіці ад паўночнага суседа. Як толькі кан'юнктура змянілася, Белы дом вырашыў пазбавіцца Дзювалье-малодшага. Менавіта пасля размовы з амерыканскім дыпламатам у 1986 годзе Жан-Клод імкліва збег з краіны. Перад гэтым ён паспеў даць інтэрв'ю, у якім заявіў, што яго рэжым «моцны, як хвост малпы».

Эміграцыя папярэднічала некалькі важных падзей. Па-першае, у 1978 годзе на Гаіці з'явіўся свіны грып, і міжнародныя медычныя ўстановы пастанавілі для прафілактыкі знішчыць усіх свіней, а гэта — галоўная хатняя жывёла бедных гаіцян. Па-другое, на пачатку 1980-х гадоў з-за эпідэміі СНІДу стаў паступова згортвацца турыстычны бізнэс. Абедзве падзеі сталі чыннікам жахлівай маргіналізацыі насельніцтва, якому ўжо не было чаго губляць.

Нельга сказаць, што ўлады сядзелі склаўшы рукі. Пры Жан-Клодзе назіраўся працэс маніпальзацыі дзяржавай вытворчасці і імпарту тавараў масавага спажывання. Са шматлікімі даследчымі медыцынскімі ўстановамі за мяжой былі заключаны дамовы пра тое, што органы нябожчыкаў-гаіцян будуць прадавацца для эксперыментаў. Атрыманых сродкаў хапіла Жан-Клоду, каб у 1980 годзе арганіза-

ваць шыкоўнае вяселле коштам у тры мільёны долараў. Такія грошы спатрэбіліся, па словах афіцыйных СМІ, каб аднавіць у краіне расавы мір. Справа ў тым, што нявеста Жан-Клода была мулаткай, якіх яго бацька Папа Док жорстка пераследаваў. Шлюб чорнага і мулаткі павінен быў перагарнуць драматычную старонку гэтай гісторыі.

Магчыма, расавы мір і быў дасягнуты, аднак сацыяльны мір так і не надышоў. Даліў алею ў агонь візіт на Гаіці ў 1983 годзе Папы Рымскага Яна Паўла II, які падчас імшы сказаў, што «тут (маючы на ўвазе Гаіці) трэба нешта мяняць». Пасля гэтага фронда набыла масавы характар. Спраба ўвесці больш дэмакратычную канстытуцыю ў 1985 годзе не спыніла тэндэнцыю. Разуумеючы, што сітуацыя можа выйсці з-пад кантролю, Рональд Рэйган даў зразумець свайму сатэліту, што больш не будзе яго падтрымліваць.

Бэбі Док эміграваў у Францыю, дзе шыкоўна жыў на сваёй віле. Аднак ідэя скончылася хутка. Спачатку ад Жан-Клода сышла тая самая жонка-мулатка, адсудзіўшы добрую частку яго грашовых рэзерваў. Пасля сталі даставаць праваабаронцы. Парыж так і не даў выхад дыктатару палітычнага прытулку. Такім чынам, фактычна, ён быў нелегалам, на што звярнулі ўвагу актывісты праваабарончых арганізацый. У Парыжы імігрантамі з Гаіці быў створаны камітэт, які пачаў рыхтаваць матэрыялы для іску супраць Дзювалье за парушэнні правоў чалавека. Узніклі праблемы са швейцарскімі банкамі, дзе экс-дыктатар трымаў капіталы. Федэральнае кіраванне юстыцыі Швейцарыі ў лютым 2009 года прыняло рашэнне аб перадачы Гаіці заблакаваных на рахунках у Швейцарыі сродкаў Дзювалье.

І Бэбі Док вырашыў вярнуцца на радзіму. Тым больш, што на самой Гаіці ніякай стабільнасцю пасля 1986 года і не пахла. Палітычная анархія, як заўсёды, вылілася ў настальгію па былых часах. У 2006 годзе на востраве быў створаны Фонд Франсуа Дзювалье, які даводзіў, што не толькі ўсё дрэннае было звязана з прозвішчам Дзювалье. Менавіта дзякуючы Папу Доку, быццам, у краіне сфармаваліся эфектыўная дзяржаўная вертыкаль, а чарнаскурныя дзеці атрымалі доступ да школьнай адукацыі.

Аднак, відаць, гэтыя дасягненні аказаліся не такімі вялікімі ў параўнанні з іншымі ўчынкамі Дзювалье. Інакш бы яго сына пасля вяртання не пасадзілі пад хатні арышт ужо на наступны дзень. Цяпер, пасля рашэння суда, быццам, ва ўсёй гэтай гісторыі засталася паставіць кропку. Аднак інтрыга захоўваецца. У пачатку студзеня ўсё той жа Мішэль Мартэлі выдаў Жан-Клоду Дзювалье дыпламатычны пашпарт, які дазваляе яму ў выпадку небяспекі зноў падацца на ўцёкі.

▶ З НАГОДЫ

ІТАЛІЯ. ПАЧАТАК ТРЭЦЬЯЙ РЭСПУБЛІКІ

Алег НОВІКАЎ

Выбары ў італьянскі парламент сталі асноўнай тэмай шматлікіх вядучых замежных СМІ і вядомых аналітыкаў.

«Італія галасуе — Еўропа дрыжыць», — такімі словамі адна з нямецкіх газет анансавала выбары 25 лютага. Італьянская эканоміка — трэцяя ў Еўропе, яе стан уплывае на агульныя трэнды. Таму пакуль яе трасе ў ліхаманцы (цяпер знешні доўг Італіі дасягае 125 працэнта ВУП), лёс еўразоны застаецца незразумелым. Менавіта таму адразу пасля агучвання папярэдніх вынікаў курс еўра скокнў уніз.

Тон большасці аналітыкаў, якія каментуюць італьянскія навіны, эмацыйны, напружаны. Палітычная стабільнасць, якая павінна была стаць інстытуцыйным падмуркам для эканамічных рэформаў, неабходных у тым ліку для выратавання еўразоны, яўна не дасягнутая.

Праўда, сустракаюцца ў гэтым моры скепсіс і пазітыўныя рэфлексіі. Напрыклад, нямецкія прэса з задавальненнем канстатуе нізкі інтарэс выбаршчыкаў да забабонаў супраць немцаў. Нагадаем, што ў краінах — ахвярах крызісу папулярны міф пра тое, што праграмы бюджэтнай эканоміі навязваюцца Берлінам. Напярэдадні выбараў сярод італьянскай эліты было вельмі модна прызнавацца ў антыпатэях да фрау Меркель. Аднак у час выбараў бытавае ксенафобія на палітычны ўзровень так і не выйшла.

Трэба вылучыць артыкул у нямецкім «Welt». Яго аўтар лічыць, што галоўным сюрпрызам 25 лютага для еўрапейцаў стаў выдавочны дэфіцыт ведаў пра ўсе закуткі загадкавай італьянскай душы. Сапраўды, элементарная палітычная логіка падказвала, што стаўку на выбарах трэба рабіць на левую Дэмпартыю, якая ідзе на выбары на фоне імклівай эрозіі правага флангу, выкліканай адстаўкай Сільвіа Берлусконі. Аднак нечакана спісаны ва ўтыль, скампраметаваны рознымі «бунга-бунга» і карупцыйнымі аферамі Берлусконі зноў выстаўляе сваю кандыдатуру і ў выніку ледзь не перамагае. Разрыў у колькасці набраных галасоў паміж правай і левай кааліцыямі складае нейкі сотых працэнта.

Сакрэт такога трыумфальнага вяртання Кавалера нам, іншаземцам, цяжка зразумець. Нават беручы пад увагу тое, што Берлусконі шмат абяцаў і яшчэ ў дэбюце выбараў манапалізаваў лозунг адмены балочага для італьянцаў падатку на нерухомаць, які ўвёў папярэдні прэм'ер Марыё Монці. Аднак гэтага тлумачэння яўна не дастаткова. Сярод аргументацыі, якую прапануюць эксперты, ёсць вельмі цікавыя думкі. Напрыклад, Італьянскі цэнтр выбарчых навук лічыць, што Берлусконі рэпрэзентуе тыповы спосаб мыслення італьянцаў, які заключаецца ў формуле: «Закон ёсць, аднак яго

нейкім чынам можна абыйсці». Хаця гэта тэма для асобнага артыкулу, аднак было б цікава зрабіць праекцыю італьянскіх версій харызмы Берлусконі на айчынныя версіі папулярнасці Лукашэнкі.

Не менш цяжка зразумець прычыны правалу дэмакратаў, якія за два тыдні да выбараў (пасля гэтага ў Італіі забаронена публікаваць апытанні наконт папулярнасці кандыдатаў) мелі каля 36 працэнтаў падтрымкі. Выданне «The Guardian» лічыць, што прычына правалу — амбівалентнае стаўленне Дэмакратычнай партыі да прапанаванай Брусэлем палітыкі жорсткай эканоміі. Пішучы, што некаторыя левыя выбаршчыкі, баючыся, што аспярожны партыйны наменклатуршчык Берсані можа быць абсалютным пераможцам, спецыяльна галасавалі за Бепе Грыла, каб дэмакраты адчувалі канкурэнцыю злева і не стаялі на месцы.

Але галоўны інтарэс аналітыкі цяпер тычыцца не таго, што было, а таго, што будзе. А гэта цяпер залежаць ад Бепе Грыла. З-за рачаравання ў старым палітыкуме яму ўдалося крышталізаваць вакол сябе маладую генерацыю, якой таксама імпанавала вялікая роля, якую Бепе адводзіў інтэрнэт-рэсурсу. Дарэчы, адзін з лозунгаў М5S (абрэвіятура «Руху пяці зорак») — наданне кожнаму італьянскому грамадзяніну права на бясплатны інтэрнэт.

Уявіць рэалізацыю гэтага патрабавання яшчэ можна. А вось, што рабіць з праграмным пунктам «Руху пяці зорак» пра тое, каб узяць мінімальную дапамогу па беспрацоўі да 1000 еўра. Для гэтага, з улікам італьянскай сітуацыі на рынку працы (11 працэнтаў беспрацоўных), будзе патрэбна 60 мільярдаў еўра штогод. Яшчэ больш супярэчнасцяў выклікае ідэалагічны профіль Грыла. Ён, быццам, не правы палітык, паколькі выступае за грамадзянскі кантроль улады праз той жа інтэрнэт і смяецца з Берлусконі. Аднак і левым яго назваць цяжка, калі ўгадаць яго спічы з заклікам распусціць прафсаюзы і абсалютна персаніфікаваны характар яго «Руху пяці зорак».

Рэбус Грыла цяпер намагаецца разгадаць шмат хто. Уплывовы італьянскі часопіс «L'Espresso» прагназуе, што абраныя на спісу Грыла дэпутаты будуць атручаныя парфумам улады і хутка стануць часткай дзяржаўных інстытутаў. Калі сыходзіць з такой перспектывы,

Грыла можа быць зацікаўлены ў тым, каб не дапусціць бюракратызацыі сваіх паплетнікаў і будзе зацікаўлены ў роспуску парламента і правядзенні новых выбараў.

Пакуль Бепе думае і гадае, з кім яму блакавацца або не блакавацца, Еўропа думае, як ёй адгукнуцца наогул вынікі выбараў у Італіі. Трыумф еўрафобскіх кааліцыяў Берлусконі і «Руху пяці зорак» (Грыла заклікае правесці плебісцыт аб выхадзе Італіі з еўразоны) здольныя паўплываць на настроі выбаршчыкаў у іншых краінах Еўропы. У сувязі з гэтым аналітыкі баяцца прагрэсу еўрафобскіх партый на выбарах у Еўрапейскі парламент у наступным годзе. Паводле апошніх апытанняў, які прыводзіць газета «Le Monde», прыблізна 28 працэнтаў еўрапейцаў крытычна настроены да еўраструктур.

А вось брытанская «The Guardian» лічыць, што выбары 25 лютага паставілі крыж на палітыцы жорсткай эканоміі, якая ў выпадку яе працягу можа пахаваць еўрапейскі праект. Цікавы ў гэтым плане артыкул у іспанскай «El País», які заклікае еўрапейскіх лідараў зразумець патэнцыял грамадзянскага пратэсту кшталту М5S і працаваць з ім, а не цурацца яго, як банды еўрафобаў. Гэтыя новыя сацыяльныя рухі, на думку выдання, больш звязаныя з праблемамі простых людзей, паколькі арганізаваныя па прынцыпу мясцовых камітэтаў.

Нягледзячы на ўсё знешні драматызм сітуацыі, нельга пагадзіцца з публікацыяй у газеце «СБ Беларусь Сегодняя», якая ў сваім артыкуле, прысвечаным Італіі, у чарговы раз прагназуе надыходзячы армагедон еўразоны і Еўрасаюзу. Не выключана, што правыя сенатары перабягуць да левых, паколькі перспектывы ў лагера Берлусконі пакуль не вызначаны. Патэнцыйнымі перабежчыкамі могуць стаць і сенатары ад «Руху пяці зорак». Нарэшце, 27 лютага прайшлі перамовы лідараў асноўных фракцый новага парламента, якія дамовіліся знайсці агульнае кампраміснае рашэнне па выхадзе з урадавага крызісу. Хутчэй за ўсё, неўзабаве будзе абраны нейкі тэхнічны прэм'ер. А паралельна партыі распрацоўваюць новы закон пра выбары, каб перастрахавацца ў будучым ад падобнага цяперашняму паралічу ўлады. Прэса дружна піша пра тое, што мы знаходзімся на пачатку працэсу нараджэння Трэцяй італьянскай рэспублікі.

▶ ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

ХАРУХІКА КУРОДА

Новы кіраўнік банка Японіі абяцае перамагчы шматгадовую дэфляцыю. Цяпер Харыка Курода ўзначальвае Азіяцкі банк развіцця. Прэм'ер-міністр Японіі Сіндзо Абэ павінен афіцыйна высуныць кандыдатуру 68-гадовага Куроды ў сярэдзіне тыдня, пасля чаго яна павінна быць ухвалена парламентам, піша «MarketWatch».

Куроода, які ў 1999–2003 гадах займаў пасаду намесніка міністра фінансаў, вядомы як крытык палітыкі Банка Японіі. У інтэрв'ю ён казаў, што, калі яму прапануюць узначаліць ЦБ, ён павялічыць аб'ём і пашырыць наменклатуру актываў, якія набывае Банк Японіі. У прыватнасці, паводле яго слоў, гэта могуць быць карпаратыўныя аблігацыі і нават акцыі. «Існуе велізарная прастора для манетарнага змякчэння», — казаў ён, у прыватнасці, у інтэрв'ю «The Wall Street Journal». Курода лічыць рэальным дасягнуць 2-працэнтнай інфляцыі на працягу 2 гадоў, перамогшы тым самым шматгадовую дэфляцыю.

У той жа час афіцыйных пацверджанняў хуткага вылучэння Куроды на пасаду кіраўніка Банка Японіі пакуль няма. Прызначэнне новага кіраўніка ЦБ — частка перадвыбарных абяцанняў прэм'ера, які хацеў прымусіць Банк Японіі заняць больш актыўную пазіцыю ў барацьбе з дэфляцыяй і ў стымуляванні росту эканомікі. Цяперашні кіраўнік ЦБ сыходзіць са свайго пасады 19 сакавіка.

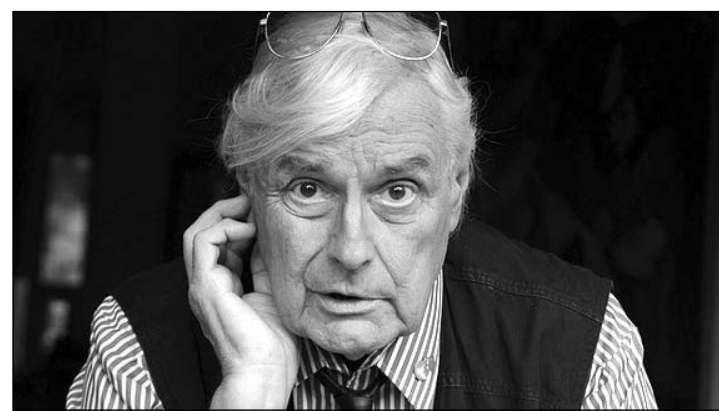
ЛЕАНІД КУЧМА

Экс-прэзідэнт Украіны стаў часткай глабальнай інтрыгі, якую вядзе ўлада супраць Юліі Цімашэнка. Генпракурор Украіны Рэнат Кузьмін стаў актыўна капача ў гісторыі забойства журналіста Георгія Гангадзе, за якое нядаўна судзілі генерала Пукача. Непасрэдна Кузьмін дае зразумець, што да справы можа быць прыцягнуты і Кучма, які быў непасрэдным кіраўніком Пукача. На думку журналістаў, такі нездаровы інтарэс да былога гаранта звязаны са справай Яўгена Шчэрбаня (данецкі губернатар, забіты ў 1996 годзе). Цяпер у судзе слухаецца справа пра тое, што забойства губернатара замовіла Юлія Цімашэнка. Аднак доказаў пракурору яўна не хапае, а галоўнаму сведку абвінавачання, былому бандыту, увогуле ніхто не верыць, паколькі ён дасюль праходзіць па незачыненай справе пра гандаль зброяй і цалкам залежыць ад улады. А вось сведчанні Леаніда Кучмы супраць Цімашэнкі маглі б сапраўды быць моцным аргументам. Пакуль Кучма не паддаецца на шантаж. Праўда, у Януковіча ёсць яшчэ адзін ход, каб прымусіць Леаніда Данілавіча сведчыць супраць Лэдзі Ю. Як вядома, ягоны цесць — вядомы ўкраінскі алігарх Віктар Пінчук, якога лёгка можна абвінаваціць у якіх-небудзь эканамічных злачынствах. Калі ўсё гэта праўда, то застаецца толькі аддаць належнае маральным прынцыпам Леаніды Кучмы. Як вядома, ён і Цімашэнка вельмі ненавідзелі адзін аднаго, аднак былі прэзідэнт адмаўляецца кіравацца асабістымі матывамі.

ДЗІТРЫХ КІТНЕР

Кандыдат на пасаду прэзідэнта ФРГ у 2009 годзе, адзін з кіраўнікоў партыі Левыя ў зямлі Ніжня Саксонія памёр на мінулым тыдні ва ўзросце 77 гадоў. Гэта выклікала заўважны рэзананс як у палітычных, так і культурных колах. Справа ў тым, што Кітнер быў, напэўна, самым вядомым акторм палітычнага кабарэ ў Германіі. Ён пачаў весяліць публіку на палітычныя тэмы заснаваў першае кабарэ, каб прафесійна займацца актёрскай дзейнасцю. Яго зорны час прыйшоўся на 1960–1970-я гады, калі яго туры па ФРГ збіралі больш за мільён чалавек. Лічыцца, што адзін з яго канцэртаў у Гановеры супраць росту коштаў на транспарт прымусіў уладу адмовіцца ад такога кроку. Кітнер таксама праславіўся ў той час сваімі перформансамі супраць закону аб надзвычайным становішчы, які дыскутаваўся ў ФРГ. Так, Дзітрых быў арыштаваны за тое, што хадзіў па гораду ў вайскавай касцы, што стала нацыянальнай падзеяй. Цікава, што дзейнасць Кітнера вельмі падабалася кіраўніцтву ГДР. Кітнеру нават дазвалялі выступаць на пляцоўках ГДР. Сімпатыі да ўсходняй Германіі каштавалі яму партбілета партыі сацыял-дэмакратаў. Праўда, у Кампартыю ён таксама адмовіўся ўступаць, аддаўшы перавагу працы ў рэдакцыі аднаго з пацыфісцкіх часопісаў.

ПОВЯЗЬ ЧАСОЎ

14

▶ ЦІКАВА

ХТО ПАЛЯВАЎ НА САВЕЦКІХ АФІЦЭРАЎ У БАБРУЙСКУ?

Ігар МЕЛЬНІКАЎ

Заканчэнне Вялікай Айчыннай вайны суправаджалася ўсплёскам злачыннасці. Яе спарадзілі не толькі голад і галеча. Па-першае, пасля сталінскай амністыі ў гонар перамогі над Германіяй на волю з лагераў выйшлі тысячы крымінальнікаў. Па-другое, у розныя банды і шайкі сцякаліся натоўпы былых паліцаяў, старостаў, дэзерціраў. Не стаў выключэннем і Бабруйск.

Капітан Аляксандр Прэз

Яшчэ ў чэрвені 1944 года на стол Сталіну лёг даклад Берыі, у якім, у прыватнасці, паведамлялася, што ў Бабруйску ў лютым 1944-га быў створаны «Саюз барацьбы супраць бальшавізму» (СБСБ). У яго задачы ўваходзіла барацьба з партызанамі, арганізацыя ўзброеных атрадаў, стварэнне так званых «абарончых вёсак», вядзенне агітацыйнай і прапагандысцкай працы.

У Маскве, безумоўна, ведалі, што на чале СБСБ стаяў заўзяты антыкамуніст Міхаіл Актан (сапраўднае прозвішча Натко). Гэта быў былы салдат РККА, які восенню 1941-га перайшоў на бок немцаў. Служыў у 612-й роце прапаганды пры 2-й нямецкай танкавай арміі. У 1942 годзе быў завербаваны СД у якасці агента. Пазней стаў рэдактарам нацысцкай газеты «Речь». У ліпені 1943-га выехаў з рэдакцыяй у Бабруйск.

Кіраўнік Цэнтральнага штаба партызанскага руху Панцеляймон Панамарэнка ацэньваў дзейнасць Міхаіла Актана як вельмі небяспечную ў ідэалагічным плане. Па дадзеных ЦШПР, Актан узначальваў Бабруйскае абласное аддзяленне СБСБ, якое па сваёй сутнасці адыгрывала ролю фактычнага Цэнтральнага камітэта гэтай пранацысцкіх арганізацыяў.

Дзякуючы Актану-Натко СБСБ стаў радыкальна антысеміцкай арганізацыяй і разгарнуў актыўную прапагандысцкую дзейнасць. Эмблемай «Саюза барацьбы супраць бальшавізму» быў абра-

ны Георгій Перамоганосец і Георгіеўскі Крыж. Буйной акцыяй СБСБ стала адкрыццё дзіцячага прытулку на 700 дзяцей. 1 красавіка 1944 года было абвешчана пра стварэнне «добраахвотніцкіх ахоўных дружын», у якія пад уплывам прапаганды досыць актыўна ўступалі байцы і камандзіры раскватараваных у раёне Бабруйска ўсходніх батальёнаў. 5 мая 1944 года на зборы прапагандыстаў «народных дружын СБСБ» Міхаіл Актан выступіў з праграмнай прамовай.

Усю гэтую калабарацыйную валтузню давялося спешна згарнуць пасля распачатай летам 1944-га савецкай наступальнай аперацыі «Баграціён». 29 чэрвеня 1944 года быў вызвалены Бабруйск. Некаторым рускім нацыяналістам удалося збегчы на захад. Па адной інфармацыі, Актан-Натко быў схоплены чырвонаармейцамі ў вызваленым Бабруйску і расстраляны. Па другой, яму ўсё ж удалося ўратавацца. Большасць сяброў СБСБ падалася ў лясы.

У жніўні 1945-га ў Бабруйску адбыўся ўрачысты парад савецкіх войскаў. Здавалася, што гора пакінула гэтыя мясціны назаўсёды. Але хутка з Бабруйска ў Мінск паляцелі паведамленні аб частых нападах на афіцэраў і вайскоўцаў савецкай арміі. Невядомыя злачынцы высочвалі вайскоўцаў і, па-зверску расправіўшыся з імі, забіралі іх ваенную форму, асабістыя рэчы, дакументы і ўзнагароды. У МДБ меркавалі, што ім давядзецца сустрэць актыўны супраціў розных антысавецкіх

1 мая 1944 года ў Бабруйску. Бачна эмблема Саюза барацьбы супраць бальшавізму

Парад савецкіх войскаў у Бабруйску, жнівень 1945 года

Жонка забітага бандытамі Аляксандра Прэза з дочкамі каля труны мужа, 14 кастрычніка 1946 г.

элементаў на захадзе Беларусі, але мала хто думаў, што і на ўсходзе рэспублікі будзе неспакойна.

У кастрычніку 1946 года са службовым заданнем у Бабруйск быў накіраваны франтавік, капітан-артылерыст, намеснік начальніка артылерыйскага складу №3452 у Баранавічах Аляксандр Прэз. Гэты чалавек пачаў вайсковую службу яшчэ задоўга да вайны на артылерыйскім палігоне ў Крупках. У 1938 годзе ён цудам пазбег арышту па даносе аб «утойванні кулацкага паходжання». У чэрвені 1941 года Аляксандр Іосіфавіч удзельнічаў у эвакуацыі палігона. Потым было адступленне. Узімку 1941-га браў удзел у абароне Масквы, за што быў узнагароджаны двума ордэнамі «Чырвонай Зоркі» і медалём «За абарону Масквы». У баях ва Усходняй Прусіі ў 1944-

дзе быў паранены. Вайну скончыў у Кенігсбергу.

У кастрычніцкія дні 1946 года капітан Прэз прыбыў у Бабруйск разам з салдатам суправаджэння. Горад быў практычна ўвесь разбураны. На начлег вайскоўцы спыніліся ў адным з ацалелых прыватных дамоў. На наступны дзень, выканаўшы заданне камандавання, капітан адпусціў байца, а сам зайшоў у афіцэрскую сталовую.

Бліжэй да вечара салдат, запакоены адсутнасцю афіцэра, забіў трывогу. Цела капітана Прэза знайшлі ў руінах аднаго з бабруйскіх дамоў. Следства паказала, што афіцэр быў забіты стрэлам у твар. Нападаючыя забралі форму, асабістыя і службовыя дакументы, грошы і ўзнагароды.

Жонка забітага Ніна Пятроўна Герасько пасля ўспамінала, што

следчы ваеннай пракуратуры, які займаўся справай аб забойстве капітана Аляксандра Прэза, паведаміў ёй, што гэта быў ужо не першы выпадак нападу на савецкіх афіцэраў у Бабруйску. За некалькі гадзін да трагедыі капітана бачылі ў сталовай у кампаніі невядомага малодшага афіцэра.

Інфармацыя аб дзейнасці арганізаванай банды з былых паліцаяў пад Бабруйскам не на жарт наспярожыла савецкія спецыяльныя органы. З Масквы ў Мінск прыйшоў загад аб пачатку высылкі з Бабруйскай вобласці (такія існавала ў перыяд з 1944 па 1954 гады) сем'яў тых, хто ў час вайны служыў немцам. Не забыліся і пра ўдзельнікаў «Саюза барацьбы супраць бальшавізму», якіх, паводле інфармацыі МДБ, было нямаля ў бабруйскіх лясах. Міністр унутраных спраў БССР Сяргей Бельчанка крычаў на сваіх падначаленых: «У Заходняй Беларусі ёсць умовы для існавання бандфармаванняў, асабліва нацыяналістычнага кішталту. А тут узброеная банда дзейнічае ў былым партызанскім раёне. Даю вам пару дзён для прыняцця рашэння аб спосабах ліквідацыі гэтых бандытаў».

Былі здагадкі, што банда на самай справе з'яўлялася створаным немцамі атрадам для правядзення арганізаваных дыверсій у тыле савецкіх войскаў. А гэта азначала, што міліцыі і вайскоўцам супрацьстаялі не звычайныя крымінальнікі, а добра падрыхтаваныя дыверсанты.

Падчас аперацыі па дэпартацыі сем'яў былых паліцаяў у рукі МДБ БССР трапіў сваяк аднаго з кіраўнікоў банды. Гэтага чалавек ўдалося завербаваць і накіраваць у лес з заданнем вывесці МДБ на бандытаў. Прыкрыццём для «крата» была легенда пра тое, што ён збег ад міліцыі падчас аперацыі па высылцы. Неўзабаве агент апынуўся ў атрадзе бабруйскіх «лясных братоў».

У выніку агент «Сваяк» наведў супрацоўнікаў савецкіх спецыяльных органаў на тайны прытулак бандытаў. Бой з імі быў жорсткі. Пасля следчы ваеннай пракуратуры расказаў жонцы капітана Прэза, што кіраўнікі банды адстрэльваліся да апошняга патрона. Ім удалося параніць некалькіх салдатаў унутраных войскаў, але ў выніку ўсе яны былі знішчаны. Пры бандытах былі знойдзены дакументы на імя забітых імі савецкіх афіцэраў, дый апраунтыя злачынцы былі ў афіцэрскай форме, знятую, па ўсёй бачнасці, з іх ахвяр.

Цела капітана Аляксандра Іосіфавіча Прэза даставілі ў Баранавічы і пахавалі ў брацкай магіле ў цэнтры горада. Пасля камандзіроўкі з Бабруйска гэты чалавек павінен быў атрымаць маёрскія пагоны. Прадстаўленне на прысваенне чарговага звання ўжо ляжала ў штабе.

Аўтар выказвае шчырую падзяку дачцэ Аляксандра Прэза Людміле Аляксандраўне Бядрыцкай і яе сыну Віталю за прадстаўленны матэрыялы.

Присяга СБСБ

▶ ІМЁНЫ

РЭНЕСАНС, БЕЛАРУСЬ І ПАУЛЬ ХОФХАЙМЕР

Аляксей ХАДЫКА

Паўль Хофхаймер (1459–1537) — адзін з самых вядомых у Еўропе XVI стагоддзя арганістаў і кампазітараў. Ён адносіўся да нямецкіх арганістаў-«каларыстаў», музыкаў, што надавалі гучанню сваіх твораў асаблівую афарбоўку коштам разнастайных арнаментальных пасажаў, запазычаных з традыцый італьянскай музыкі.

Альбрэхт Дзюрэр. Партрэт Пауля Хофхаймера (пачатак XVI ст.)

Прыгадаць імя Хофхаймера дапамагаюць дзве падставы. На Youtube з'явіўся запіс яго «Salve Regina» — гімна Багародзіцы, які спалучыў у грыгарыянскай традыцыі харавыя часткі з музыкай: праўда, у дадзеным выпадку, як часцей практыкуецца сёння, гучыць выкананне арганнай часткі. Запіс зроблены Юрасём Габрусем на выдатным інструменце царквы Ёргрыгтэ ў Гётэборгу, адным з рэдкіх захаваных арганаў тыпу паўночнага нямецкага барока.

Малады музыка ў 2012 годзе выканаў бакалаўрэат у гэтым

шведскім горадзе, стажыраваўся ў Нямеччыне ў Брэмене і Гамбургу, у тым ліку граючы на знакамітым бахаўскім аргане царквы св. Якаба. Але Хофхаймер выканаўцу, як і нас, цікавіць яшчэ і эпизодам з яго біяграфіі 1515 года, калі ў Вене Габсбургі і Ягелоны заключалі вялікае палітычнае пагадненне, вырашаючы лёс Еўрапейскай будучыні.

Хофхаймер — адзін з найстародаўніх і цікавых у музычным плане кампазітараў, чые творы выконваюцца да нашага часу. Адлюстроўваючы ўзровень яго славы, выявы майстра захаваліся ў выяўленчым мастацтве — партрэтны твор геніяльнага Альбрэхта Дзюрэра і гравюра, на якой музыка паказаны ў вазку, граючы на невялікім перасоўным аргане-пазітыве, мяхі якога раздзімае асістэнт. Так, як адбывалася ў час урачыстасцяў на вольным паветры.

Народжаны ў паўднёвай Нямеччыне ў Радштаце побач з Зальцбургам, Хофхаймер пачаў сваю кар'еру пры двары герцага Сігізмунда Цірольскага ў Інсбруку ў 1478 годзе. Ён зрабіў настолькі моцнае ўражанне на гаспадара, што праз 2 гады атрымаў пажышчэвы тытул прыдворнага музыкі. Творчы шлях вёў яго затым на саксонскі двор Фрыдрыха Мудрага, у Пасаў, Аўгсбург, але вяршыня кар'еры сталася служба арганістам у імператара Свяшчэннай Рымскай Імперыі нямецкага народа Максіміліяна I Габсбурга з 1589 года. Надзвычай запатрабаваны музыка рэгулярна прыязджаў на венскі двор з Аўгсбургу, дзе жыў з 1507 года, а пазней Зальцбургу, у якім да самай смерці заставаўся арганістам катэдры.

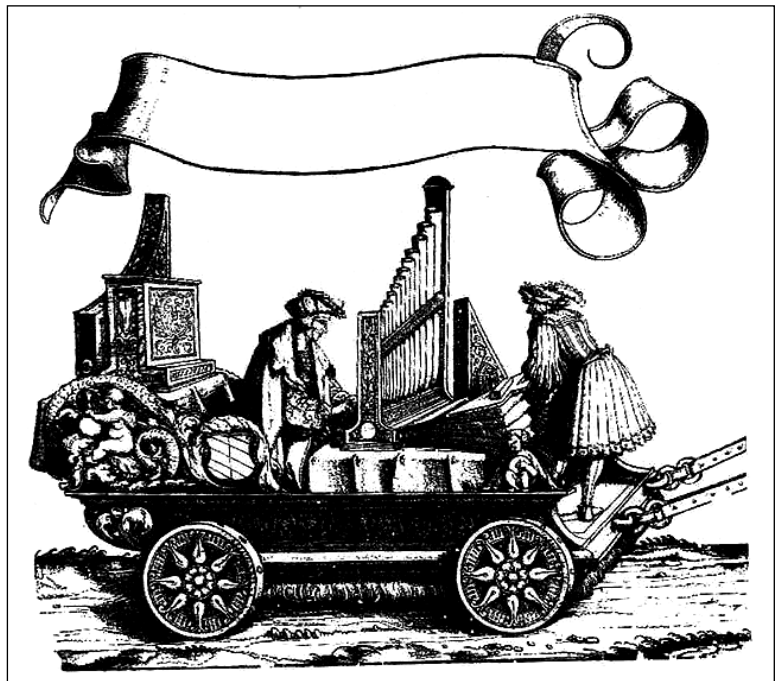
Звышадораны імправізатар, Хофхаймер мог, не паўтараючы мелодыю, граць гадзінамі. «Здзіўляе не тое, як акіян збірае воды ўсіх рэчак, як тое, дзе гэты творца чэрапа

разнастайнасць тэмаў сваёй музыкі», — сказаў пра Хофхаймера адзін з даследчыкаў. Таленавіты як музыка, ён рэалізаваўся і на шляху настаўніцтва: амаль усе выбітныя арганісты нямецкай школы часоў барока шліфавалі сваё майстэрства праз вучняў і наступнікаў вялікага імправізатара.

Захаваўся шэраг ягоных арганых п'ес, але поліфанічныя мелодыі Хофхаймера дзякуючы іх вялікай папулярнасці шырока ўвайшлі ў музычную спадчыну Германіі ў пераўвасабленні да 3–4-галосных нямецкіх песняў або твораў для лютні.

Між тым, у 1515 годзе ў Вене вырашаліся лёсы Еўропы. Пасля Аршанскай бітвы 1514 года і перамогі войск ВКЛ над Масковіяй, імператар Максіміліян I Габсбург сустракаўся з Жыгімонтам Старым Ягайлавічам, каб пераарыентаваць сваю палітыку з саюзу з Масквой і Васілём III на саюз з Вільняй і Варшавай. Вырашаўся і лёс Прусіі, ад падтрымкі памкненняў да незалежнасці кіраўніка якой Альбрэхта Гогенцолерна ад польска-літоўскіх Ягайлавічаў Максіміліян адмовіўся. І, нарэшце, прысутнасць Уладзіслава II Ягайлавіча, караля Чэхіі і Венгрыі і роднага брата Жыгімонта Старога, прадугледжвала заключэнне стратэгічнай дамовы паміж Ягайлавічамі, уладарамі Цэнтральнай і Усходняй Еўропы, і Габсбургамі, пра ўзаемнае перайманне спадчыннага прастола ў выпадку выгасання дынастыі — шляхам міждынастычных шлюбав.

Менавіта таму, калі сын Уладзіслава II Людвік II Ягайлавіч (Лайаш II у венгерскай традыцыі) загінуў, не пакінуўшы спадчыннікаў, у крывавай бітве з Асманскім турэцкім войскам пад Мохачам у 1526 годзе, пазастала вольнай частка Венгрыі і Чэхія адышлі Габсбургам — аж на 392 гады. Гістарычны момант сустрэчы

Невядомы мастак. Паўль Хофхаймер на вазку з арганам-пазітывам. Гравюра пач. XVI ст.

трох манархаў (а перамовы цягнуліся з 15 па 26 ліпеня 1515 года) на вольным паветры адлюстраваны ў XIX стагоддзі вялікі жывапісец польскай гісторыі Ян Матэйка. Але засталася і «дыпламатычная» гравюра самога Альбрэхта Дзюрэра 1515 года, дзе паказаны і 3 дарослыя каралі, і юнакі Людвік II з унучкай імператара Максіміліяна Марыяй. Шлюб апошніх у 1522 годзе, паводле прынятых у Вене рашэнняў, злучыў частку спадчыны Ягайлавічаў з Габсбургамі.

Жыгімонт Стары застаўся ў гісторыі як асоба, не абьякавая да прыгожых мастацтваў, чые мецэнацкія памкненні выявіліся яшчэ перад шлюбам з італьянкай Бонай Сфорцай. Праз чэшска-венгерскі двор брата Уладзіслава II да Жыгімонта ў Польшчу і Літву трапілі італьянскія скульптары і архітэктары, у тым ліку дойліды знакамітага Вавельскага палаца. Нельга лічыць выпадковым з'яўленне апыкуных грамад, што

выдаў Жыгімонт Францішку Скарыну. Вось і ў стаўленні да музыкі тонкая натура польска-літоўскага валадара пакінула свой след. За складанымі паваротамі дыпламатычных перамоваў Максіміліян I разам з Жыгімонтам выставілі дакумент, у якім адзначылі музыку, чые майстэрства лашчыла іх слых падчас высокай сустрэчы. Так Паўль Хофхаймер зрабіўся рышарам, шляхціцам, а таксама «Першым Арганістам Імператара».

Яшчэ раз прыглядаючыся да гравюры, дзе мы бачым Хофхаймера на вазку з арганам-пазітывам, і слухаючы яго музыку, мы можам перанесціся думкамі і ўяўленнямі да лёсавызначальнай венскай сустрэчы імператараў. У той час, калі воля перадапошняга Ягайлавіча, Жыгімонта Старога, звернутая не толькі да палітыкі, але і да мастацтва, заклала асновы рэнесансвай гуманістычнай культуры ў Польшчы, Беларусі і Літве.

▶ ПРЭЗЕНТАЦЫЯ

У ГОД БЕРАЖЛІВАСЦІ «ЗУБЫ НА ДАЛОНІ»

Анатолий МЯЛЬГУЙ

24 лютага на сядзібе БНФ адбылася прэзентацыя чарговага, 21-га па ліку (эй, дзе вы, прадстаўнікі Кнігі рэкордаў Гінэса!) альбому «Зубы на далоні» легендарнага беларускага барда Андрэя Мельнікава.

Як адзначыў перад пачаткам імпрэзы ініцыятар і менеджар праекта Алесь Мазанік, задума дапамагчы вядомаму барду выдаць дыск са студыйнымі запісамі належала таксама і грамадскай дзяячцы Валерыі Чарнаморцавай. «Разам з Андрэем, — распавядае Алесь, — мы склалі праграму з новых песень, стварылі альбомную канцэпцыю і выдалі наклад дыска «Зубы на далоні», які цяпер усе ахвотныя могуць набыць на сядзібе БНФ (Чарнышэўскага, 3).

Падчас працы над альбамом Андрэя Мельнікава «Зубы на далоні» ў нас саспеў план выдання DVD-MP3-дыска, які б абагульніў усю папярэднюю творчасць барда, уключаў лепшыя песні, што былі выдадзеныя на папярэдніх 20 альбомах у Беларусі і ў Польшчы».

Прэзентацыю свайго новага альбома Андрэй Мельнікаў пабудоваў у форме «падарожжа» па трэках новага дыска, з філасофска-рэлігійнымі абагульненнямі, цікавымі назіраннямі і гісторыямі з асабістага жыцця. За расповедамі ішлі песні, за песнямі — успаміны, словы ўдзячнасці і

павагі тым сябрам, якія дапамаглі здзейсніцца яго мары.

Ну а тыя, хто ў гэты выходны завітаў на сядзібу БНФ, з задавальненнем паслухалі канцэртныя варыянты новых песень Андрэя. Як і альбом, канцэрт распаўсюдзіў рэтраспектыўнай песняй «Калі ты быў малады», якую бард не так даўно ўпершыню выставіў у інтэрнэце і так зазнаў яго перавагі. Агульную ўвагу слухачоў прыцягнула і кампазіцыя на гістарычную тэму «Машэка», у якой, як значыў аўтар, можна заўважыць алюзіі на творчасць Уладзімера Караткевіча, а таксама вытокі нацыянальнага характару беларусаў. Але на дыску прадстаўлены не толькі аўтарскія творы Андрэя Мельнікава, але і песні на словы польскага барда часоў «Салідарнасці» Яцэка Качмарскага ў сваім і Андрэя Хадановіча перакладах («Касандра», «Разбітыя атрады»), класіка беларускай літаратуры Уладзімера Караткевіча («Агеньчык»), паэта Анатоля Сыса («Песня пра сына»). Гэтыя і

іншыя песні Андрэя Мельнікава яскрава прагучалі ў гэты дзень як адзнака вартасці творчасці барда і яго новага альбома.

Аўтарам на прэзентацыі была выканана і трохкі спрэчная песня «Янка Купала», якая спявалася на мелодыю савецкага хіта «Что тебе снится, крейсер «Аврора»? Слухачы сустрэлі твор прыхільна, засведчыўшы, што пачуццё гумару іх не пакінула. Настальгія па месцах, з якімі звязаны старонкі біяграфіі Андрэя Мельнікава (а гэта Ворша і Гомель), аўтарузнавіў у песнях з настальгічнай мелодыкай — «Ворша» і «Раён Сельмаш». Але сапраўднае эмацыянальнае ўзрушэнне чакала слухачоў, калі загучала музычная кампазіцыя А. Мельнікава «Літва» на верш Адама Міцкевіча з паэмы «Пан Тадэвуш» у перакладзе Наталлі Арсенневай. Гэты твор і на дыску можна лічыць праграмным.

Менеджар праекта і выдавец дыска Андрэй Мельнікава «Зубы на далоні» Алесь Мазанік нагадаў, што гэтая прэзентацыя адбываецца ў рамках дня памяці выдатнага беларускага дзеяча нацыянальнага Адраджэння XX стагоддзя, гісторыка Міхася Чарняўскага, які не так даўно адышоў ад нас.

▶ РОК

МУЗЫЧНЫ МОСТ СІЭТЛ — МІНСК: У ПАМЯЦЬ КУРТА КАБЭЙНА

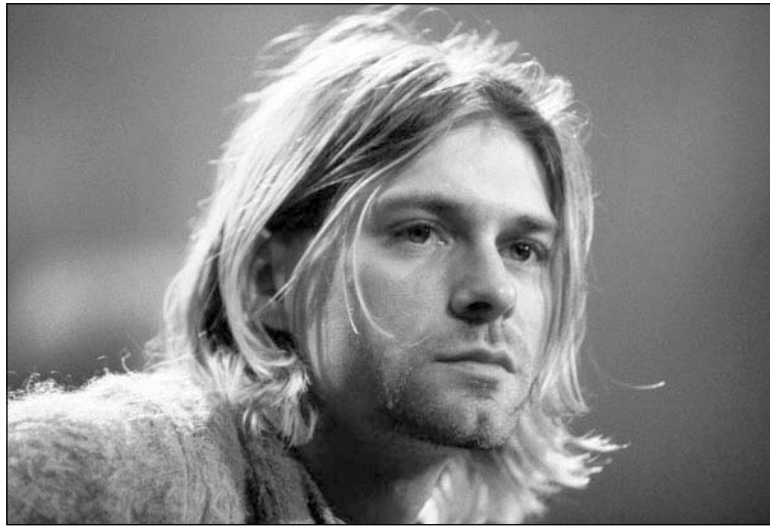
Анатолий МЯЛЬГУЙ

У шматлікіх рок-клубах, на канцэртных пляцоўках гурты, якія арыентуюцца на вынайзены «NIRVANA» альтэрнатыўны музычны стыль grunge, успаміналі незабыўны кампазіцыі Курта Кабэйна і яго каманды. 20 лютага 1967 года легендарны музыкант, кампазітар і мастак з'явіўся на свет.

Хваля агульнага піетэту і музычных успамінаў пачынае свой рух з роднага горада Курта Кабэйна — Сіэтла і ідзе далей па ўсіх кантынентах. Вось ужо некалькі гадоў гэтая сусветная музычная «хваля» мае свой працяг і ў Беларусі. Тут таксама ладзяцца канцэрты-прысвячэнні Курту і яго музыцы, пры тым найбольш прадстаўнічым можна лічыць штогадовы фэст-трыб'ют «NIRVANA», які адбываецца ў сталічным клубе «RE:PUBLIC».

У гэтым годзе фэст зноў сабраў прыхільнікаў музыкі grunge, усіх тых, хто памятае ролю Курта Кабэйна ў сусветнай рок-музыцы, у каго да гэтага часу на паліцах як самы дарагі арэфакт пачатку 1990-х гадоў застаецца любімы альбом гэтай каманды «Nevermind».

Як паказвае вопыт мінулых фэстаў-трыб'ютаў Курту Кабэйну, на іх гучаць, бадай, адны і тыя ж кампазіцыі, але найбольш цытаванымі застаюцца хіты кшталту «Smells Like Teen Spirit», «School», «Come As You Are», «Lithium» і

Курт Кабэйн

іншыя творы. Для нас жа застаецца важным тое, як беларускія рок-музыканты розных стылявых накірункаў інтэрпрэтуюць музычную спадчыну Курта Кабэйна і гурта «NIRVANA» ў цэлым.

Ці гэтыя спробы маюць мастацкую вартасць, ці не сталі чужароднымі музычнымі творамі гэтай каманды маладым беларускім слухачам — на гэта і павінен быў

«VERSUS 7» за кароткі час захапіць увагу прыхільнікаў grunge і прадэманстраваць увесь патэнцыял кабэйнаўскіх кампазіцый у «металічным прачытанні».

Трэба адзначыць, што тут вельмі вялікую ролю адыгралі вакалісты гурта Арцём і Ігар, якія, дэманструючы розныя экстрэмальныя вакальныя прыёмы з арсеналу nu-metal, не забывалі пра

Вялікую цікавасць на гэтым трыб'юце ўяўляла цяперашняя творчасць гурта «ZM99», які апошнім часам не так часта выходзіць на канцэртныя пляцоўкі і фэсты

даць адказ гэты фэст-трыб'ют з удзелам беларускіх альтэрнатыўных каманд. Распачаць гэты агляд было даручана гурту «VERSUS 7», які выконвае жорсткі nu-metal з разнастайнымі стылістычнымі дамешкамі. Вось такая «лёгка» стылістычная размытасць у бок альтэрнатывы і дазволіла

тое, што песні гурта «NIRVANA» — гэта яшчэ і заўсёднае шоў, у якім няма месца фальшы і няшчырасці. Асабліва спадабалася слухачам metal-інтэрпрэтацыя згаданай раней кампазіцыі «School», якая была ўспрынята прыхільнікамі Курта з такім энтузіязмам, што здавалася, нібы

На сцэне гурт «VERSUS 7»

«VERSUS 7» — самая яркая зорка гэтага трыб'юта Курту Кабэйну.

Далей на сцэне клуба «RE:PUBLIC» запанаваў grunge ад маладзечанскага рок-гурта «Harry Face». Памятаю, што гэтая каманда ўдала дэбютавала на гістарычным зборніку «Вольныя танцы: альтэрнатыва by» (2001 г.) з беларускамоўнай кампазіцыяй «Рай», а потым актыўна ўключылася ў стварэнне нацыянальнага сегмента ў рэгіянальным рок-руху. Але прайшоў час — і ад былых прынцыпаў амаль нічога не засталася. Гэта выявіў сэт «Harry Face» на гэтым фэсце: ні слоўца на беларускай мове, быццам у Маладзечна зусім забыліся, на якой мове гавораць іх землякі і не ў гэтым горадзе праводзіцца самы буйны ў краіне фестываль беларускай песні і паэзіі. Вось такія невясёлыя думкі апанавалі з нагоды ўбачанага.

Тым часам з фестывальнай сцэны ўперамешку гучалі каверы на песні Курта Кабэйна і «NIRVANA», кампазіцыі гурта «Harry Face» з іх новага дыска «Ягнята-хаки», а таксама з адроджанага ў лічбавым фармаце альбома «Grunge». Слухачы імкнуліся ўсімі сіламі падтрымаць гасцей з Маладзечна, але іх сэт па напалу эмоцый значна аступаў папярэднім выканаўцам — гурту «VERSUS 7».

А вось удзельнікі гурта «Голая манашка», якія апошнім часам значна актывізаваліся ў сваёй канцэртнай дзейнасці, вырашылі засяродзіцца на псіхалагізме і драматызме вядомых песень гурта «NIRVANA». Гэтаму садзейнічала пранікнёная вакальная манера саліста «Голай манашкі» Фёдара Жывалеўскага (а таксама і вядучага гэтага фэсту), кантраст гучання акустычнай гітары Ф. Жывалеўскага і электрагітары В. Ярмоленкі, падбор твораў гурта, якія гучалі ў гэты дзень. Музыканты «Голай манашкі» на фэсце выканалі беларускамоўныя каверы на «About A Girl», «School», прадставілі сваю версію «Кулі-дурны» расійскага гурта «Гражданская оборона», новыя аўтарскія кампазіцыі. Гэта былі сапраўдныя «свежачкі», і Фёдар у час іх выканання чытаў

тэксты па паперцы (на фота), што не перашкодзіла музыкантам напоўніцу прадставіць слухачам патэнцыял новых твораў.

Як на мой густ, дык вялікую цікавасць на гэтым трыб'юце ўяўляла цяперашняя творчасць гурта «ZM99», які апошнім часам не так часта выходзіць на канцэртныя пляцоўкі і фэсты. Свой сэт гурт распачаў каверам на песню «NIRVANA» «About A Girl», якую выканалі салістка Зоя Сахончык і яе муж, а па сумяшчальніцтву — гітарыст гурта Уладзімір Сахончык. Далей музыканты прадставілі іншыя каверы на песні гурта «NIRVANA», новыя рускамоўныя кампазіцыі, якія яшчэ больш аддалена імітуюць музыку «ZM99» часоў выхаду іх альбома «ГОСТ ГУСТА ДУСТУ. Частка 1» 2007 года. Толькі аддалена той перыяд творчасці нагадала слухачам выкананая на фэсце хітовая кампазіцыя «Беларускі мегабой». Здаецца, што апошнім часам у гурце разгортваюцца нежартоўныя спрэчкі наконт далейшага музычнага шляху каманды, моўных і стылявых прыхільнасцяў выканаўцаў.

Пажадаем вопытным музыкантам з гурта «ZM99» з як мага меншымі стратамі пераадолець цяжкасці і напоўніцу раскрыць свой музычны і кампазіцыйны талент у беларускім музычным кантэксце. Толькі трэба ўлічыць, што Зоя, і гэта прызналі шматлікія музычныя крытыкі, — выдатная рок-паэтка, тэксты якой арганічна спалучаюцца з рытмам гурта «ZM99». І яе талент як арыгінальнага беларускамоўнага аўтара нельга ігнараваць і запаўняць рэпертуар кан'юнктурным матэрыялам з надзеяй на прызнанне ў суседняй краіне. Пад гэты развагі фэст падыходзіў да свайго лагічнага завяршэння.

З незразумелых прычын ад удзелу ў фэсце-трыб'юце Курту Кабэйну адмовіўся гурт «BLAGI MAT!!!». Таму на сцэну выйшаў і ў добрым стылі завяршыў фэст малады і перспектывны гурт «Straightroads», давеўшы слухачам тое, прынцыпы і музычныя ідэі «Пакалення X» не страчаныя.

▶ ПОШТА

ШТО ТАКОЕ «БУЛЬБАШ»?

Яўген ГУЧОК

З'явілася інфармацыя, што беларускі завод вінаградных він, магчыма, будзе насіць назву «Булбаш».

Брэнд, шырока вядомы па шматлікіх паліцах віна-гарэлачных крам і аддзелаў, застаўленых бутэлькамі з гарэлкай з аднайменнай назвай. І яшчэ скандальным намерам пабудовы рэстараннага комплексу «Булбаш-хол» побач з Курапатамі.

Сёння гэтыя назвы выклікаюць вострыя дыскусіі, асабліва ў незалежных СМІ і інтэрнэце. Адны бачаць у іх абразу сваёй чалавечай, нацыянальнай і грамадзянскай годнасці, другія — разыгрываюць нібыта нейтралітэт, трэція — абьякавыя. Але ніхто пакуль не нагадаў, дзе, у якім

асяроддзі ўзнікла гэта азначэнне — «булбаш».

А ўзнікла яно ў турэмна-лагерна-блатным свеце і пазней было зафіксавана ў «Словаре тюремно-лагерна-блатного жаргона (Речевой и графический портрет советской тюрьмы)», што быў выдадзены ў 1992 годзе выдавецтвам «Края Москвы». Аб'ём выдання — каля паўтысячы старонак. На трыццаць пятай старонцы гэтага выдання і значыцца радок з тэкстам: «Булбаш — белорус».

Не станем тут падробязна разбірацца ў гістарычным (каланіяльным — з кацярынінскіх часоў) паходжанні (этымалогіі) гэтага тэрміну, але маем усе падставы сцвярджаць, што тыя, хто спрычыніўся да пабудовы рэстараннага комплексу «Булбаш-хол», як і тыя, хто спойвае людзей «Булбашом», з'яўляюцца стоадсоткавымі носьбітамі турэмна-лагерна-блатной псіха-

логіі і ідэалогіі ў талерантным і абьякавым грамадстве сённяшняй Беларусі.

Не будзем удакладняць нацыянальную прыналежнасць тых ініцыятараў, але адназначна можна сказаць, што яны вольна ці міжвольна — наўмысна ці па наўнай дурасці — фарміруюць непавагу да Беларусі, да ўсяго беларускага. Назва ж гэтай з'явы, па вызначэнні Ф.М. Дастаеўскага, — смердзюкоўшчына.

І яшчэ. Хіба можна ўявіць сабе, каб у Расіі, ва Украіне, у Польшчы, у Літве, іншых землях які-небудзь аб'екты ці тавары могуць мець назвы: «маскаль», «кацап», «хахол», «пшэк», «лабус» і г.д. А сёе-тое з гэтага моўна-разумовага смецця зафіксавана ў згаданым вышэй слоўніку.

Дарэчы, гэты слоўнік утрымлівае ў сабе і бліскучы артыкул акадэміка Д. С. Ліхачова «Черты первобытного примитивизма воровской речи», напісаны ў 1935 годзе, адразу пасля вызвалення літаратуразнаўцы з лагера ў Салаўках.

Агульнапалітычная
штотыднёвая газета
Выдаецца з сакавіка 2002 г.

Галоўны рэдактар
Кароль Аляксей Сцяпанавіч

Зарэгістравана Міністэрствам інфармацыі РБ. Пасведчанне
аб дзяржаўнай рэгістрацыі № 206 ад 20 ліпеня 2009.

ЗАСНАВАЛЬНИК. Мінская гарадская арганізацыя
ГА ТБМ імя Ф.Скарыны. Адрас. 220005, г. Мінск,
вул. Румянцава, 13. Тэл. (+375 17) 284 85 11.

ВЫДАВЕЦ. Прыватнае выдавецкае ўнітарнае прадпры-
емства «Час навінаў». Пасведчанне №64 ад 12.01.2007 г.

АДРАС РЕДАКЦЫІ І ВЫДАЎЦА.

220113, г. Мінск, вул. Мележа, 1-1234.
Тэл. +375 29 986 38 05, +375 17 268 52 81.
novychas@gmail.com; www.novychas.org

НАДРУКАВАНА ў друкарні УП «Плутас-Маркет».
г. Мінск, вул. Халмагорская, 59 А.

Замова № 246

Падпісана да друку 01.03.2013. 8.00.

Наклад 7000 асобнікаў. Кошт свабодны.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы
пазіцыі аўтараў. Пры выкарыстанні матэрыялаў газеты спасылка
на «Новы Час» абавязковая. Рукпісы рэдакцыя не вяртае і не
рэагуе мастацкія творы. Чытацкая пошта публікуецца паводле
рэдакцыйных меркаванняў.

(S) — матэрыял падрыхтаваны пры падтрымцы Пасольства
Рэспублікі Польшча